

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΚΖ'

ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19

1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1950

ΑΡΙΘ. 11

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τῆς Συνεδέσεως, Τὸ χαρμόσυνον Πεντηκοστάριον. — Ἡ Ἐκκλησία ὑποδεχόμενη τὴν Κυριακὴν Πρεσβείαν. — *Ἀμίλκα Σ. Ἀλιβιζάτου*, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Πρὸς περίοδον ἐνὸς ἔτους (Γ', τελευταίον). — *Ἰωάννου Ν. Καμίρη*, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Δύο βυζαντινὶ ἱεράρχαι καὶ τὸ Σχίσμα τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. — *Δ. Ἀ. τὸ Παιδομάζωμα*: Ἀπαντήσεις. — *Δ. Θεοδώρου*, Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν εἰς τὴν Πάτμον. — Ἀπολογισμὸς τοῦ «Δέματος Ἐπαναπατρισμοῦ». — *Παρατηρήσεων Στέλλη*: Ἐκ βαθέων. — Oberammergau — Το μίανισμα. — Ἀμυχανία. — Ὁ ἀνεκδηγητός. — *Χρυσικά*. — *Πνευματικὴ Κίνησις*: Περί τῶν ἐκδόσεων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας (ε.)

ΤΟ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ

Διερχόμεθα ἤδη τὴν τελευταίαν ἑβδομάδα τῆς ἑορταστικῆς περιόδου τοῦ Πεντηκοστarioy, ἥτις ἀρξαμένη, ὡς γνωστόν, τὴν νύκτα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου λήγει τὴν προσεχῆ Κυριακὴν τῶν Ἁγίων Πάντων καὶ ἀποτελεῖ τὴν λαμπροτάτην περίοδον τῆς λατρευτικῆς ζωῆς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Τὸ «χαρμόσυνον», ὡς δικαίως ἀποκαλεῖται, Πεντηκοστάρion ἀποτελεῖ τὴν ἀναγκαίαν συνένθεαν τοῦ «κατανυκτικοῦ» Τριώδιου, τὸ ἀπαραίτητον ἐκείνου συμπλήρωμα, ἄνευ τοῦ ὁποίου θὰ παρείχετο, ἴσως, ἡ ψευδὴς ἐντύπωσις ὅτι, τάχα, ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ἡ θρησκεία τῆς θλίψεως καὶ τῶν δακρύων. Τὸ Τριώδιον ὑπῆρξεν ἡ περίοδος τοῦ συντόνου πνευματικοῦ ἀγῶνος, τῶν συστηματικῶν πόνων πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν ἀτελειῶν τοῦ πνευματικοῦ βίου· τὸ Πεντηκοστάρion εἶναι ἡ ἐπιβράβευσις τοῦ ἀγῶνος, ὁ καρπὸς τοῦ πνευματικοῦ ἐκείνου μόχθου, ἡ ἀπάντησις τῆς θείας Ἀγάπης εἰς τὴν ἀγωνίαν τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας, ἡ ἐγγύησις τῆς αἰσίας λύσεως τοῦ δράματος τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Αἱ θλιβεραὶ σκέψεις περὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀμαρτωλότητος καὶ περὶ τῆς πολλάκις ὑπὸ τῆς ἐσωτερικῆς πείρας μαρτυρουμένης ἀνικανότητος τῆς ἀνθρωπίνης θιλήσεως ὅπως ἐπιτύχῃ τῆς ποθητῆς τελειότητος, οἱ στεναγμοὶ διὰ τὰς πτώσεις τοῦ παλαιόντος κατὰ τὸ κακοῦ καὶ

διὰ τὰ ἐκ τῆ πάλη ταύτης, δυσεπούλωτα πολλάκις, ἠθικὰ τραύματα, ἐξαφανίζονται, διασκορπίζονται ὑπὸ τὴν ἀναδημιουργικὴν πνοὴν τοῦ Ἀναστάντος Λυτρωτοῦ, διὰ τῆς ὁποίας ὁ τέως ἀνίσχυρος ἄνθρωπος καθίσταται οἶοντι παντοδύναμος καὶ ὁ τέως ἡττημένος μεταβάλλεται εἰς θριαμβευτὴν.

Ἀρχίζει τὸ Πεντηκοστάρion μὲ τὸν νικητῆριον παῖνα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σταυρωθέντος Θεανθρώπου (Κυριακὴ τοῦ Πάσχα) καὶ τελειώνει μὲ τὰ ἐπινίκεια ἔσθια τοῦ οὐρανοῦ θριάμβου τῶν πιστῶν τοῦ Ἀναστάντος (Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων), ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐδέχθησαν τὴν ἀγίαν Του πρόσκλησιν καὶ ἔμειναν «ἐν τῇ ἀγάπῃ» Του, ἀκολουθήσαντες πιστῶς καὶ προθύμως τὰ ἴχνη τοῦ Ἀγαπήσαντος ἡμᾶς.

Αἱ ἑννέα Κυριακαὶ αἱ περιλαμβανόμεναι εἰς τὴν περίοδον ταύτην—ἰσάριθμοι πρὸς τὰς Κυριακάς τοῦ Τριώδιου—διακρίνονται σαφῶς εἰς τρεῖς ομάδας, ὧν ἐκάστη ἀποτελεῖται συμμέτρως ἐκ τριῶν Κυριακῶν. Ἡ πρώτη τριάς τῶν Κυριακῶν τοῦ Πεντηκοστarioy (Πάσχα—Θωμᾶ—Μυροφόρων) ἀναφέρεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἐξύμνησιν τοῦ γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως καὶ εἰς τὴν μελέτην τῶν περιστατικῶν αὐτῆς καὶ τῶν κατ' αὐτὰ δρασάντων προσώπων. Ἡ δευτέρα τριάς (Πραλύτου—Σαμαρείτιδος—Τυφλοῦ), πλὴν τῆς ἀναστασίμου ὕμνολογίας—συνήθους ἄλλωστε εἰς ὅλας τὰς Κυριακάς τοῦ ἐνιαυτοῦ—εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὴν ἐξέτασιν τριῶν ἐπεισοδίων ἐκ τοῦ βίου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀναφερομένων ὑπὸ τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου: τῆς θεραπείας τοῦ παρὰ τὴν προβατικὴν κολυμβήθραν παραλυτικοῦ (Ἰωάν. ε' 1—15), τῆς παρὰ τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβου, ἔξωθι τῆς Συχάρ τῆς Σαμαρείας, συναντήσεως τοῦ Κυρίου μετὰ τινος γυναικὸς Σαμαρείτιδος καὶ τῆς πρὸς αὐτὴν διαφωτιστικῆς διδασκαλίας (αὐτόθι δ' 4—42) καὶ τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις θεραπείας τοῦ παρὰ τὸ Ἱερὸν ἐπιτομντοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ. ὃν ὁ Κύριος δέταξε νὰ νιφθῇ εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ (αὐτόθι θ' 1—14)¹. Αἱ τρεῖς τελευ-

1. Αἱ τρεῖς αὗται ἐρτάι ἀντιπροσέτιν εἰς γεννήδῃα τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου συμβάντα πολὺ πρὸ τοῦ Πάσχα καὶ τῆς Ἀναστάσεως, ἐτέθησαν, πορφυρῶς, ἐνταῖθα ἐνεκα τῆς σπουδαιότητος διδασκτικῆς τῶν σημασίας

ταῖαι Κυριακαὶ (Πατέρων—Πεντηκοστῆς—'Αγ. Πάντων) ἀναφέρονται εἰς τὰς συνεπείας τῆς 'Αναστάσεως καὶ τὴν δλοκλήρωσιν τοῦ μυστηρίου τῆς θείας οἰκονομίας, ἀφ' οὗ τὴν τεσσαρακοστὴν ἀπὸ τοῦ Πάσχα ἡμέραν, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀγιογραφικῆς διηγήσεως (Πράξ. α' 2—12), ἐωρτάσθη ἡ θριαμβευτικὴ τοῦ Θεανθρώπου εἰς οὐρανούς 'Ανάληψις.

Κατὰ τὴν τελευταίαν τῶν Κυριακῶν τοῦ Πεντηκοσταρίου τριάδα ἐπανηγυρίσθη ἡ καθιέρωσις τοῦ δόγματος περὶ τῆς θεότητος τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος καὶ εἰς οὐρανούς ἀναληφθέντος Σωτῆρος καὶ διεκηρύχθη ἡ περὶ ταύτης ἀκλόνητος πεποιοῦσιν τῆς 'Εκκλησίας (Κυριακῆ τῶν Πατέρων), ἐωρτάσθη ἡ ἐπέτειος τῆς ἱερᾶς ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ ἐπιφοίτησις τοῦ 'Αγίου Πνεύματος κατέστησεν ἱκανὴν τὴν 'Εκκλησίαν εἰς τὴν πραγματοποιήσιν τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς θείου προορισμοῦ τῆς (Κυριακῆ τῆς Πεντηκοστῆς) καὶ θὰ ἀναπεμφθῶσιν ἤδη τὴν τελευταίαν Κυριακὴν (τῶν 'Αγίων Πάντων) αἱ πρὸς τὸν 'Ιδρυτὴν καὶ 'Αρχηγὸν τῆς 'Εκκλησίας δοξολογίαι διὰ τὰ κατωρθώματα τῶν ἁγίων Του καὶ διὰ τὸν συνεχιζόμενον μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων σχηματισμὸν τῆς ὑπερκοσμίου 'Εκκλησίας τῶν ἐκλεκτῶν, ἥτις θ' ἀποτελέσῃ τὸ πλήρωμα τῆς «καινῆς γῆς», ἥν, κατὰ τὸ γραφικόν, «προσδοκῶμεν» (Β' Πέτρ. γ' 13) καὶ ἐν ἣ θὰ ἐπανεύρῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν μακαριότητα τοῦ ἀπολεσθέντος «Παραδείσου τῇ τρυφῇ».

'Αλλὰ τὸ ἔργον τῆς λυτρώσεως καὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ἔργον τῆς θείας οἰκονομίας, εἶναι μόνος τῆς θείας Σοφίας ἀποκύημα, τῆς ὁποίας ἔργον εἶναι δλοκλήρος ἡ δημιουργία, καὶ ἡ ὁρατὴ καὶ ἀόρατος. 'Η θεία τοῦ δημιουργοῦ Σοφία, ἡ ἐνσάρκωθεῖσα μάλιστα ἐν τῷ 'Ιησοῦ Χριστῷ, ἡ πλάσασα τὸν κόσμον σύμπαντα καὶ τὸν ἄνθρωπον ἰδιαιτέρως καὶ μετὰ τῆς ἀγάπης διὰ τὴν ἀνάπλασιν τοῦ φθαρέντος δημιουργήματος διὰ τε τῆς σαρκώσεως τοῦ Λόγου καὶ διὰ τῆς συνεχιζούσης τὸ ἔργον Αὐτοῦ 'Εκκλησίας ἐκδηλουμένη, ἐξυμνεῖται ἐν ἰδιαιτέρᾳ ὁλως ἐορτῇ διὰ τῶν μᾶλλον ὑπερόχων εἰς πνευματικὸν περιεχόμενον ἄσμάτων. 'Η ἐορτὴ αὕτη ἔχει τεθῆ εἰς τὸ μέσον ἀκριβῶς τῶν δύο μεγίστων τοῦ Πεντηκοσταρίου ἐορτῶν, τοῦ Πάσχα καὶ τῆς Πεντηκοστῆς, τὴν εἰκοστὴν πέμπτην ἀπὸ τοῦ Πάσχα ἡμέραν, καὶ εἶναι γνωστὴ ὡς ἡ ἐορτὴ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς, ἥτις ὑπὸ τῆς ἱερᾶς ὑμνολογίας μας χαρακτηρίζεται ὡς «ἡ μεσότης τῶν ἡμερῶν τῶν ἐκ σωτηρίου ἀρχομένων 'Εγέρσεως, Πεντηκοστῆς δὲ τῇ θείᾳ σφραγιζομένων», ἥτις «λάμπει» ἔχουσα «τὰς λαμπρότητας ἀμφοτέρωθεν» καὶ «ἐνοῦσα

τὰς δύο», «σεμνύνεται» δὲ ὡς «παρεῖναι προφαίνουσα» καὶ «τὴν δόξαν τῆς δεσποτικῆς 'Αναλήψεως».

'Η λατρεία τοῦ Πεντηκοσταρίου εἶναι πλήρης χαρᾶς καὶ ἐλπίδος καὶ διὰ τοῦτο ἄριστα συνδυάζεται πρὸς τὴν ὡραίαν ἐποχὴν τῆς ἀφθονίας τοῦ φωτός, τοῦ πλούτου τῶν χρωμάτων καὶ τῆς ποικιλίας τῶν μύρων τῆς 'Ανοίξεως, εἰς τὰ περιχαρῇ δὲ ὅσματα τῶν πτερωτῶν αἰοδῶν τοῦ ἁρίνου αἰθέρος ἄριστα ἐναρμονίζονται οἱ πανηγυρικοὶ τόνοι τῶν ἐμπνευσμένων ἁσμάτων, διὰ τῶν ὁποίων οἱ 'Ελληνες τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν μόρφωσιν μελωδοῖ τοῦ Πεντηκοσταρίου διὰ μέσου τῶσαν αἰώνων ἐξυμνοῦσι τὸ θαῦμα τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὅποιον ἐπετέλεσεν ἡ θεία 'Αγάπη, ἡ σαρκωθεῖσα ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ. Ἀνταποκρίνεται, διὰ τοῦτο, τὰ μάλιστα εἰς τὰς διαθέσεις καὶ εἰς τὸν χαρακτῆρα τῆς ἐλληνικῆς ψυχῆς ἡ ψυχολογία, ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ ποίησις τοῦ Πεντηκοσταρίου καὶ διὰ τοῦτο, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλην λατρευτικὴν περίοδον, ὁ εὐσεβὴς ἐλληνικὸς λαὸς αἰσθάνεται τὴν πνευματικὴν γοητείαν τῆς περιόδου ταύτης. Κατανύσσεται μὲ τὸ Τριῳδίου, συναισθάνεται τὰς συγκινήσεις τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, συμπάσχει μετὰ τοῦ Θεανθρώπου κατὰ τὴν Μεγάλην 'Εβδομάδα, ἀλλὰ τὸ μήνυμα τῆς ἀναστασίμου χαρᾶς, εἶναι ὁ σκοπὸς του, οὕτως εἰπεῖν, καὶ τὸ πολυπόθητον τέρμα, πρὸς τὸ ὅποιον ἀποβλέπει καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν περίοδον τῶν συγκινήσεων τῆς κατανύξεως καὶ τῆς περισυλλογῆς. Τοῦτο, ἄλλωστε, καὶ πανταχοῦ σχεδὸν τῆς νηστησίμου ἀκολουθίας σαφέστατα δηλοῦται καὶ διακηρύσσεται καὶ ἀφθονα εἶναι τὰ ὅσματα, τοῦ Τριῳδίου, τὰ ὅποια ἐπαναλαμβάνουν ποικιλοτρόπως τὴν εὐχὴν «ἵνα εἰς τὴν Τριήμερον 'Ανάστασιν καταντήσωμεν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν 'Ιησοῦ Χριστοῦ», ἡ ὁποία τὸ πρῶτον ἀκούεται εἰς τὸ περίφημον 'Ιδιόμελον τοῦ ἑσπερινοῦ τῆς Τυρινῆς «'Ελαμψεν ἡ χάρις σου, Κύριε...».

Εἰς τὸν κενὸν Τάφον τοῦ 'Αναστάντος Κυρίου εὗρεν ἡ ἐλληνικὴ ψυχὴ τὴν πηγὴν τοῦ «ζῶντος ὕδατος», ἐν τῇ ὁποίᾳ κατέπαυσε τὴν δίψαν τῆς ἀγωνιώδους καὶ πολυμόχθου διὰ τῶν αἰώνων ἀναζητήσεως τοῦ «'Αγνώστου Θεοῦ», εἰς τὸ φῶς τῆς 'Αναστάσεως Του εἶδεν ὁ ἐλληνικὸς νοῦς τὴν λύσιν ὅλων τῶν προβλημάτων, τὰ ὅποια τὸν ἐβασάνισαν ἐπὶ τῶσαν αἰῶνες, καὶ εἰς τὴν θείαν ἀπλότητα τοῦ χριστιανικοῦ Εὐαγγελίου ἀνεκάλυψε «τὴν μόνην ἀληθῆ καὶ σύμφορον φιλοσοφίαν», κατὰ τὴν χαρακτηριστικὴν ὁμολογίαν τοῦ φιλοσόφου καὶ μάρτυρος 'Ιουστίνου. Τὸ Πεντηκοστάριον, κατὰ ταῦτα, εἶναι τὸ ἀντιπροσωπευτικώτατον πνευματικὸν δημιουργήμα τῆς διὰ τοῦ χριστιανισμοῦ ἀξιοποιηθείσης ἐλληνικῆς εὐσεβείας.

Ε. Γ. Μ.

διὰ τοὺς ἐν τῷ ὕδατι τῆς ἱερᾶς κολυμβήθρας τοῦ βαπτισματος ἀναγεννηθέντας χριστιανούς, καὶ διὰ τοὺς κατὰ τὴν νύκτα τοῦ Μεγ. Σαββάτου ἀθρόως ἄλλοτε συναπτόμενους τῇ 'Εκκλησίᾳ Νεοφωτιστοῦς.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΥΠΟΔΕΧΟΜΕΝΗ ΤΗΝ ΚΥΠΡΙΑΚΗΝ ΠΡΕΣΒΕΙΑΝ

Τῷ προπαρελθόντι Σαββάτῳ (20) χοροστατοῦντος τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου συμπαραστατομένου ὑπὸ μελῶν τῆς Ἱ. Συνόδου, ἐτελέσθη ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ δοξολογία ἐπὶ τῇ εἰς Ἀθήνας ἀφίξει τῆς ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κυρηνείας κ. Κυπριανοῦ Κυπριακῆς Πρεσβείας, ἣτις ἐντολῇ τοῦ λαοῦ τῆς Κύπρου ἀπεστάλη εἰς τὴν ἑλληνικὴν πρωτεύουσαν, ἵνα ἐγχειρίσῃ εἰς τὴν ἑλληνικὴν κυβέρνησιν τοὺς τόμους τοῦ ἐσχάτως διεξαχθέντος ὑπὸ τῆς Ἐθναρχίας τῆς Κύπρου δημοψηφίσματος ὑπὲρ ἐνώσεως τῆς ὑπὸ τὴν ἀγγλικὴν κυριαρχίαν ἀπὸ ἐτῶν τελοῦσης ἑλληνικῆς νήσου μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος, περιέχοντας τὰς ὑπογραφὰς σύμπαντος τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ τῆς μεγαλονήσου.

Τὴν Πρεσβείαν ἄμα ἀφικομένην εἰς Πειραιᾶ ἐδεξίσαντο ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου ἐκ μέρους τῆς Α.Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ βοηθοὶ Ἐπίσκοποι αὐτοῦ Θεοφίλ. Σταυρουπόλεως κ. Γεώργιος καὶ Εὐρύπου κ. Ἀλέξιος. Πλείστοι ἐπίσημοι καὶ ἄπειρον πλῆθος ἐχαιρέτισαν τὴν Πρεσβείαν, ἣτις ἐν συνοδείᾳ πολυπληθεστάτῃ ἀνελθοῦσα ἐκ Πειραιῶς εἰς τὴν Ὀμόνοιαν, κατηυθύνθη ἐν μέσῳ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ πληθυσμοῦ ἐκδηλώσεων εἰς τὸν καθεδρικὸν ναόν.

Μετὰ δέησιν «ὕπὲρ τοῦ Κυρίου τὸν Θεὸν ἡμῶν συνεργῆσαι ἡμῖν ἐν πᾶσι καὶ συναγαγεῖν πάντας ἡμᾶς ὑπὸ μίαν Βασιλείαν καὶ ποιμήνην, ὑπὲρ σωτηρίας καὶ ἀποκαταστάσεως τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν ἔθνους, τοῦ ἐν τῇ μεγαλονήσῳ Κύπρῳ καὶ ἐν διασπορᾷ Κλήρου καὶ λαοῦ, καὶ ὑπὲρ εὐδωσέως τοῦ δαΐου ἔργου τῆς ἐνταῦθα παραγενομένης ἐκ Κύπρου Πρεσβείας», ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἀνέπεμψε τὴν ἀκόλουθον Εὐχὴν:

«Ἐπάκουσον ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περὰ τῶν τῆς γῆς καὶ τῶν ἐν θαλάσῳ μακρὰν. Σοὶ γὰρ τῷ καθημένῳ ἐν δεξιᾷ τοῦ Θρόνου τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἀναπετάννυμεν χεῖρας καὶ πρὸς Σὲ πάλιν καὶ πολλάκις τὰ αἰτήματα ἡμῶν γνωρίζομεν, ὅτι Σὲ ἔχομεν Ἀρχιερέα μέγαν διεληλυθότα τοὺς οὐρανοὺς, πάντοτε ζῶντα εἰς τὸ ἐντυγχάνειν ὑπὲρ ἡμῶν καὶ δυνάμενον συμπαθεῖσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν καὶ σῶζειν ἡμᾶς εἰς τὸ παντελές, προσερχομένους τῷ Θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν εὐρωμεν εἰς εὐκαιρὸν βοήθειαν. Ἴσμεν γάρ, Ἴσμεν, Κύριε, ὅτι πάροικοί ἐσμεν ἐν τῇ γῇ ταύτῃ· οὐ γὰρ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν. Ἀλλὰ γε τοῦ λόγου Σου οὐκ ἀμνημονοῦμεν, ὅτι, εἰ καὶ ἐξ ἐνός αἵματος ἐποίησας πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων κατοικεῖν ἐπὶ πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, ἀλλ' ὥρισας προστεταγμένους καιροὺς καὶ τὰς ὁροθεσίας τῆς κατοικίας αὐτῶν. Οὕτω τοίνυν Σὸν ἐστι θέλημα καὶ αἴσθημα ὑπὸ Σοῦ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν φυτευθέν, ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδος

γῆς· ὅτι τὴν πατρίδα ὡς κλῆρον τοῖς ἀνθρώποις ἔδωκας καὶ ὡς στάδιον ἀγῶνων καματηρῶν καὶ ὁδὸν πρὸς τὸν παράδεισον ἄγουσαν. Περί δὲ τῆς ἑλληνίδος γῆς τίς διηγήσεται; Ὅτε διεμέριζες ἔθνη, ὁ Ὑψιστος, ὡς διέσπειρες υἱοὺς Ἀδάμ, ἔστησας ὅρια ἔθνων καὶ ἐγενήθη μερίς ἐκλεκτῆ σου ὁ λαὸς οὗτος, ὃν ὡς ἀετός, διείς τὰς πτέρυγας, ἐδέξω καὶ ἀνέλασβε ἐπὶ τῶν μεταφρένων Σου· ἀπ' εὐλογίας Σου ἡ γῇ ἡμῶν αὕτη, ἀπὸ ὠρῶν οὐρανοῦ καὶ δρόσου, καὶ ἀπὸ ἀβύσσων πηγῶν κάτωθεν, καὶ ἀπὸ ὠρῶν γεννημάτων ἡλίου τροπῶν, Ἐν ταύτῃ τα ἱερὰ τῶν Πατέρων ἡμῶν ἀναπέπαιται δοτέα, ἐν ταύτῃ ὡς ποταμοὶ τὰ τῶν ἡρώων αἵματα καὶ τῶν μαρτύρων, ὡς νικητήριος παιὰν τῶν βουνῶν οἱ ἀντίσλοιοι, ὡς θεῖον ὕμνολόγημα τοῦ πόντου αἱ αὖραι, ὡς θυμίαμα πρὸς Σὲ αἱ πνοαὶ τῶν ἀνθέων. Τῆς γὰρ Πατρίδος ταύτης ἡ ἀγάπη σήμερον ἡμᾶς συνήγαγε τοὺς ἐγγυς καὶ τοὺς μακρὰν, ἱκετήριον φωνὴν πρὸς Σὲ ἀναπέμποντα, τοῦ θεοῦ Σου Πνεύματος ὑπὲρ ἡμῶν ἐντυγχάνοντος στεναγμοὺς ἀλαλήτους. Μνήσθητι, Κύριε, τοῦ στεναγμοῦ τῶν πεπεδημένων ἀδελφῶν ἡμῶν, ὅτι ὁ λαὸς Σου οὗτος οὐ δώσει ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ καὶ τοῖς βλεφάροις· ὑσταγμόν κτὶ ἀνάπαισιν τοῖς κροτάφοις, ἕως ἂν ἴδῃ τὴν ἔνωσιν αὐτοῦ μεθ' ἡμῶν· Ἰδοὺ γὰρ ἀνέβησαν ἐπὶ πλοίων καὶ δέδροιμον ἐπὶ νῶτων θαλάσσης καὶ ἱκόν ἐπὶ γῇ ἐλευθέραν, πρεσβεῖαν προσάγοντες τῆς ἐκείσε Ἐκκλησίας Σου καὶ τοῦ Λαοῦ Σου ὑπὲρ τῇ ἐνώσεως ταύτης. Μνήσθητι, Κύριε, ὅτι οὐκ ἄδικος εἰ ἐπιλαθέσθαι τοῦ ἔργου αὐτῶν καὶ τοῦ κόπου τῆς ἀγάπης, ἥς ἐνεδείξαντο εἰς τὸ ὄνομα Σου, διακονήσαντες τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν Μακεδονίᾳ καὶ διακονοῦντες. Μνήσθητι, Κύριε, τοῦ λόγου Σου, ὃν εἶπας διὰ τοῦ Προφήτου Σου, λέγων; ἐγκαίνιζεσθε νῆτοι· αὕτη γὰρ ἡ νῆσος ἡ Κύπρος ἐστίν, ἥ ἐγκαινισθήσεται ὄντως ὡς ἂν γένηται ὡς θυγάτηρ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς μητρὸς οὗτης. Πιστεύομεν, Κύριε, τοῦ κομίσασθαι τὴν ἐπαγγελίαν ταύτην, ὅτι οὐ πρὸς τὸν Βάαλ ἐπιβοῶμεν, ἀλλὰ Σοὶ τῶν ζῶντι Θεῷ, τῷ διδόντι ὑπερεκπερισσοῦ ὧν αἰτούμεθα, τῷ ποιοῦντι αἶε μεθ' ἡμῶν, τῷ δεδοξασμένῳ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων».

Μετὰ τὴν δοξολογίαν δὲ ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος προσεφώνησε τὴν Κυπριακὴν Πρεσβείαν ὡς ἀκολούθως:

«Σεβασμιώτατε καὶ ἀγαπητὲ ἐν Χριστῷ ἀδελφε· Ἅγιε Κυρηνείας καὶ ἐκπρόσωπε τῆς πρεσβυτέρας ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου καὶ τοῦ χριστεπωνύμου αὐτῆς πληρώματος· ἀδελφοὶ Κύπριοι, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Μὲ ἰδιάζουσας συγκίνησιν σὰς ὑποδέχομαι σήμερον εἰς τὸ θρησκευτικὸν κέντρον τῶν ἐλευθέρων Ἑλλήνων, προσκομίζοντας τοὺς ἱεροὺς Κώδικας τοὺς περικλείοντας τὴν ὁμόφωον θέλησιν καὶ τὸν ἀσίγαστον πόθον, τὸν τόσον φυ-

οικόν, τοῦ προσφιλοῦς κυπριακοῦ λαοῦ ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος.

» Εἶνε θλιβερόν, αὐτόχρημα σπαρακτικόν, διὰ τὴν ἐλευθέραν πατρίδα, ἐάν τυχόν, ὅφ' ἂς συνθήκας διατελεῖ, δὲν δυνηθῇ νὰ ἀναλάβῃ ἐπισήμως εἰς χεῖράς της καὶ νὰ διεκδικήσῃ μεγαλοφώνως τὸ δίκαιον αἴτημά σας, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ αἴτημα ὁλοκλήρου τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἄλλ' ἂν τὸ ἐπίσημον κράτος ὑποχρεωθῇ τυχόν νὰ σιγήσῃ, οὐδεμία δύναμις θὰ δυνηθῇ νὰ συγκρατήσῃ τὴν φωνὴν τοῦ Πανελληνίου, μὲ τὴν Ἐκκλησίαν του ἐπὶ κεφαλῇ, ὥστε νὰ μὴ ἐνωθῇ μὲ τὴν φωνὴν τοῦ κυπριακοῦ λαοῦ καὶ ν' ἀκουσθῇ εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου.

» Εἰς ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν χειραφετοῦνται ἡμιπολίτιστοι ἢ ἀπολίτιστοι πληθυσμοὶ μὴ χριστιανικοί, δὲν δύναται νὰ παραμένῃ ἀλυσόδετος εὐγενὴς καὶ προηγμένος χριστιανικὸς λαὸς μὲ ἀρχαιοτάτην χριστιανικὴν ἐκκλησίαν καὶ παράδοσιν, ὥς ὁ κυπριακός. Ἄν κατὰστασις ἀνάγκης ἐξαναγκάσῃ τοὺς ἐπισήμους σήμερον νὰ κλείσουν τὰ ὠτὰ των εἰς τὴν φωνὴν σας, τῆς ὁποίας τὸ δίκαιον ἀσφαλῶς δὲν παραγνωρίζουν, ἡ παγκόσμιος συνείδησις δὲν δύναται νὰ ἀνεχθῇ ἐπὶ πολὺ ἀκόμη τὴν ἀδικίαν, καὶ ὑπὲρ πάντα ἄλλον δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ τὴν ἀνεχθῇ ἢ συνείδησις τοῦ εὐγενοῦς ἀγγλικοῦ λαοῦ, τοῦ πρωτοπόρου καὶ προστάτου τῆς ἀνθρωπίνης καὶ ἐθνικῆς ἐλευθερίας τῶν λαῶν. Εἶναι τόσα τὰ δειγμάτα τῆς μεγαλοψυχίας του, ὥστε ἡ Κύπρος δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ ἐξαιρέσιν.

» Συνεχίσατε τὸν ἀγῶνά σας μὲ τὴν πεπολιθῇν ὅτι ὁλόκληρος ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εὗρισκεται παρὰ τὸ πλευρόν σας καὶ μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ θρίαμβος δὲν εἶναι μακράν.

» Ὁ ἐπιμένων εἰς τὸ τέλος σωθήσεται! Γρηγορεῖτε, ἐπιμείνατε καὶ ἀνδρίζεσθε! Ὁ Κύριος μεθ' ὑμῶν».

Τὴν προσφώνησιν τοῦ Μακαριωτάτου κατεκάλυψαν παρατεταμένα τοῦ πολυπληθεστάτου ἀκροατοῦ χειροκροτήματα καὶ ἐνθουσιώδεις ἐπευφημίαι.

Μεθ' ὃ ἡ Α. Σ. ὁ Πρόεδρος τῆς Πρεσβείας Σεβ. Μητροπολίτης Κυρηναίας κ. Κυπριανὸς εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Μακαριώτατε, σεβασμιώτατοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, Ἑλληνες ἀδελφοί!

Μὲ συγκίνησιν ἀνέκφραστον κλίνομεν εὐλαβῶς τὸ γόνυ τῆς ψυχῆς μας καὶ κατασπαζόμεθα τὰ ἅγια χόματα τῆς ἐλευθέρας πατρίδος. Καὶ καταπνίγοντες τὸν πικρὸν πόνον τῆς ἀδυσωπῆτος δουλείας μας, ἀπευθύνομεν πρὸς ὑμᾶς καὶ δι' ὑμῶν πρὸς τὸ ἔθνος ὁλόκληρον τὸν θερμὸν χαιρετισμὸν ἀγάπης καὶ θαυμασμοῦ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ Ἐθνάρχου ἡμῶν Μακαρίου, τῆς Ἐθναρχοῦσης Κυπριακῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁλοκλήρου τοῦ ἑλληνικοῦ τῆς Κύπρου λαοῦ.

» Τὰ τρόπαια τῆς Πίνδου καὶ τοῦ Γράμμου καὶ τὸ ὁλοκαύτωμα τοῦ ἔθνους εἰς τὸν βωμὸν τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας ἐξαποστέλλουν τὴν ἀνταύγειαν τοῦ φωτός των καὶ ἐπὶ τοῦ κυπριακοῦ Ὀλύμπου. Αἱ ὑπέροχοι θυσίαι σας εἰς

τὸν ἱερόν τῆς ἐλευθερίας βωμὸν ὑποβάλλουν καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς Κυπρίους κατὰ τρόπον ἐπιτακτικόν νὰ ἀγωνισθῶμεν ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς μας ἐλευθερίας. Μετὰ τὸ πολύμοχθον καὶ αἱματηρόν ἔπος τοῦ 1940—49 δὲν ἐπιτρέπεται νὰ παραμένουν Ἑλληνες δοῦλοι ξένου κυριάρχου. Ἡ τυχόν περαιτέρω ἀνοχὴ τῆς δουλείας θὰ ἀπετέλῃ ἐθνικὴν προδοσίαν. Διὰ τῆς ἀνδρείας καὶ τῶν κατορθωμάτων σας ἐδώσατε θαυμαστὸν παράδειγμα ἡρωϊσμοῦ καὶ αὐταπαρνήσεως εἰς τὸν κόσμον ὁλόκληρον. Εἰς τοὺς ἀγῶνας αὐτοὺς ἀκριβῶς ἔρχεται σήμερον ἡ Κύπρος νὰ δώσῃ τὸ «παρόν» τῆς, προβάλλουσα ἐντόμως καὶ ἀποφασιστικῶς τὴν ἀξίωσιν τῆς δι' ἐνωσιν μετὰ τοῦ ἐλευθέρου Ἑλληνικοῦ Βασιλείου. Ἡ ἀπὸ μέρους ἡμῶν τῶν ἀλυτρώτων Κυπρίων καλυτέρα ἀπότισις τιμῆς πρὸς τοὺς νεκροὺς τῆς Πίνδου καὶ τοῦ Γράμμου θὰ εἶναι νὰ συνεχίσωμεν τοὺς ἀγῶνας ἡμῶν μέχρι τῆς ποθητῆς ἡμέρας τῆς ἀπελευθερώσεώς μας.

» Ἐπεφορτίσθημεν παρὰ τοῦ λαοῦ μας μὲ ἐντολὴν βαρεῖαν: Νὰ μεταφέρωμεν τὸν ἱερόν του πόθον καὶ τὴν ἀδάμαστον θέλησιν του δι' ἐλευθερίαν πρῶτον εἰς τὴν μητέρα Ἑλλάδα, μεθ' ἧς ἐπιδιώκει νὰ ἐνωθῇ, ζητοῦντες παρ' αὐτῆς νὰ θέσῃ σαφῶς τὸ ζήτημά μας ἐνώπιον τῆς βρετανικῆς κυβερνήσεως, καὶ ἀκολουθῶς πρὸ τῶν πυλῶν τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς, καὶ νὰ ἀξιῶσωμεν δικαιοσύνην ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, ἐν ὀνόματι τῶν δημοκρατικῶν ἰδεωδῶν, ἐν ὀνόματι τῶν νεκρῶν τῶν τελευταίων πολέμων, ἐν ὀνόματι τῶν Ἑλλήνων καὶ Κυπρίων μαχητῶν, οἱ ὅποιοι ἔπεσαν εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν χάριν τῆς παγκοσμίου ἐλευθερίας.

» Τὸ κυπριακὸν ζήτημα ἀπτελεῖ ὑπόθεσιν προηλακίζομένου δικαίου. Ὁ λαὸς μας ἐπὶ ἐννέα περίπου αἰῶνας κρατεῖται δοῦλος. Καὶ εἶναι σήμερον ὁ μόνος λευκὸς λαὸς, ὅστις διατελεῖ ὑπὸ ξένον ζυγόν. Ἀδιάφορον ἂν ὁ μέγας Γλάδστων ἐχαρακτήρισεν ὡς «ἀχρεῖους καὶ ταπεινοὺς» ἐκεῖνους, οἱ ὅποιοι ἀνέχονται ἡ ἐξασκοῦν τὴν δουλείαν. Καὶ ἀδιάφορον ἂν ἡ Χάρτα τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ὁ Καταστατικὸς Χάρτης τοῦ Ο.Η.Ε. καὶ ἡ διακήρυξις τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου ἐπιβάλλουν εἰς τὰς μεγάλας δυνάμεις «νὰ σέβωνται τοὺς πολιτικοὺς πόθους τῶν λαῶν τῶν ἀποικίων των καὶ νὰ ὑποβοηθοῦν τὴν ἐξέλιξιν τῶν πόθων αὐτῶν πρὸς πλήρη ἀνεξαρτησίαν». Καὶ ὅμως τὸ δίκαιωμα αὐτοδιαθέσεως ἀνεγνωρίσθη ἀπὸ τοὺς Βρετάνους εἰς ἐγχρόμους λαοὺς ἀπιθάνου ὀριμότητος.

» Οἱ Κύπριοι δὲν εἴμεθα ἀντιβρετανοί. Τὴν πατρίδα τοῦ Βύρωνος τιμῶμεν πάντοτε καὶ τὴν σεβόμεθα ὡς φίλην καὶ σύμμαχον τῆς ἐλευθέρας πατρίδος. Θὰ εἴμεθα ὅμως ἀνάξιοι ἑαυτῶν ἂν ἡνειχόμεθα καὶ τὴν κυριαρχίαν των, ἀνάξιοι καὶ τῆς ἱστορίας μας ἀλλὰ καὶ τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ, τοῦ ὁποίου στυλοβάτης σθεναρὸς ὑψοῦται ἡ Ἀγγλία.

» Ὁ ἀγὼν μας οὐδεμίαν ἀντιβρετανικὴν αἰχ-

Η ΝΕΑ ΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΒΑΤΙΚΑΝΟΥ

ΠΡΟΣ ΠΕΡΙΟΔΟΝ ΕΝΩΣΕΩΣ *

Γ'

Τὸ ἔγγραφον λοιπὸν τῶν «ὁδηγίων», παρὰ τοὺς ὅρους, τοὺς περιορισμούς, τὰς ἐπιφυλάξεις καὶ τὰς ὑποδείξεις του, ἀνοίγει ἀναμφισβητήτως θύραν πρὸς νέας κατευθύνσεις καὶ προσανατολισμούς, κατὰ πάντα βεβαίως ἐξυπηρετικούς τῶν ἀπωτέρων τῆς Ἐκκλησίας σκοπῶν.

Βεβαίως δὲν πρόκειται διὰ τῆς καθιερουμένης νέας πολιτικῆς κατευθύνσεως διὰ τοῦ ἱστορικοῦ ντοκουμέντου νὰ ἐπιτευχθῇ αὐτομάτως ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ μάλιστα ὅπως ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν θέλῃ ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ ἐκκλησία. Τὸ ἔγγραφον εἶνε πρόσφατον καὶ ἔλλειπουν τὰ κριτήρια τῆς τοιαύτης ἢ τοιαύτης ἐφαρμογῆς τῶν διδομένων ὁδηγίων. Ἐκ τούτου καὶ αἱ πανταχόθεν διατυπωθεῖσαι ἐπιφυλάξεις, ὡς

* «Τὸ Βῆμα» 14 Ἀπριλ. 1950

μὴν ἔχει. Εἶναι ἀπλῶς ἀγὼν ἐλευθερίας καὶ δικαίου. Καὶ τὸν ἀγῶνα τοῦτον θὰ διεξαγάγωμεν μέχρι τέλους ἀποφασιστικῶς χωρὶς νὰ ὁρρωδῶμεν καὶ διχῶς νὰ δειλιάσωμεν. Θὰ ἀπαιτήσωμεν ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐλευθέρους ἀνθρώπους —καὶ πρῶτον ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας— νὰ σεβασθοῦν τὸν πόνον καὶ τὸν πόθον μας. Καὶ δὲν θὰ παύσωμεν ἀγωνιζόμενοι μέχρι τοῦ ὁριστικοῦ θριάμβου.

» Τὸ ἐσχάτως διεξαχθὲν δημοψήφισμα, τὸ ὁποῖον φέρομεν μαζί μας καὶ τοῦ ὁποίου τοὺς τόμους θὰ παραδώσωμεν ὅπου δεῖ, ἀποτελεῖ τὸ πλέον εἰρηνικόν, ἀλλὰ καὶ ἀποτελεσματικόν ὄπλον τοῦ ἀγῶνός μας.

» Εὐχαριστοῦμεν τὸ ἔθνος ὁλόκληρον διὰ τὴν συμπαράστασιν καὶ ἀλληλεγγύην, τὴν ὁποίαν ἐπέδειξε διὰ τὸν ἐθνικὸν ἡμῶν ἀγῶνα καὶ πάντοτε μὲν, ἰδιαίτερος δὲ κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ δημοψηφίσματος. Εἰδικῶς αἱ ὑπεύθυνοι ἐκκλησιαστικά καὶ ἐκπαιδευτικά ἀρχαί, ὁ ἐλληνικὸς τύπος, αἱ ἐπιστημονικαί, λογοτεχνικαί, φοιτητικαί, ἐμποροβιομηχανικαὶ καὶ λοιπαὶ ἐπαγγελματικαὶ ὁργανώσεις τῆς χώρας, αἱ ὁποῖαι τοσοῦτον ζωηρῶς ἐνεκολπώθησαν τὸ ἱερὸν αἷτημά μας, ἔχουν ἀκερασαν τὴν εὐγνωμοσύνην μας.

» Ἐπὶ τὴν συμπαράστασιν αὐτὴν τοῦ ἔθνους ἡ Κύπρος στηρίζει σήμερον τὸ πλεῖστον μέρος τῶν περὶ ἀσφαλοῦς ἐπιτυχίας προσδοκιῶν αὐτῆς.

» Μὲ τὸν δικαιοκρίτην Θεὸν παραστήτην μας, μὲ τὸ ἔθνος παρὰ τὸ πλεονέκτημα καὶ μὲ ὄπλον ἀκαταμάχητον τὸ δίκαιον τοῦ ἀγῶνός μας καὶ τὴν ἀδάμαστον δι' ἐλευθερίαν θέλησιν τοῦ κυπριακοῦ λαοῦ, θὰ βαδίσωμεν ἔμπροσ, πάντοτε ἔμπροσ, μέχρι τῆς τελικῆς νίκης.

» Ζήτω ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν Παῦλος ὁ Α', ζήτω τὸ ἀθάνατον ἐλληνικὸν ἔθνος, ζήτω ἡ ἔνωσις τῆς Κύπρου μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος».

Τὸν αὐτὸν ἐνθουσιασμόν ἐξεδήλωσαν τὰ πλήθη ἐπὶ τῇ ἀκροάσει τῶν δηλώσεων τῆς Προεδρείας.

πρὸς ὠρισμένα σημεῖα τοῦ περιεχομένου του. Οὐτε πρόκειται νὰ καταρριφθοῦν ταχέως τὰ τείχη τὰ χωρίζοντα τὸν ρωμαιοκαθολικισμόν ἀπὸ τὸν προτεσταντισμόν καὶ τὴν ὀρθοδοξίαν, τὰ ὁποῖα ἔχουν βαθύτατα θεμέλια, ἐργασίαν αἰώνων. Ἀναμφισβητήτως ὅμως εἰς τὰ κλειστά αὐτὰ τείχη ἠνοιχθῇ μία, ἔστω καὶ μικρά, πύλη, καὶ τοῦτο, διὰ τοὺς βλέποντας, εἶνε σπουδαῖον καὶ, πρὸς τὸ παρόν, ἀρκετόν, διὰ νὰ δημιουργήσῃ κίνησιν τῶν ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν ρευμάτων. Τὸ ἀνοιγμὰ τῆς μικρᾶς αὐτῆς πύλης, τὸ ὁποῖον συμπίπτει μὲ τὸ συμβολικὸν ἀνοιγμὰ τῆς ἀγίας πύλης κατὰ τὸ τρέχον τοῦτο ἅγιον ἔτος καὶ ὡς ἀρχὴ νέας τῶν πραγμάτων ἐξελιξεως, ἔχει τὴν ἀξίαν του καὶ γνωρίζομεν, ὅτι τὸ σοφὸν ἐλληνικὸν λόγιον ὀρθῶς ἀνακηρύσσει τὴν ἀρχὴν ὡς τὸ ἡμῖς τοῦ παντός. Τὸ γεγονός, ὅτι παρὰ καὶ τὰ χθὲς ἀκόμη διατασσόμενα, ἐπιτρέπεται τώρα, ἔστω καὶ ὑπὸ ἐπίβλεψιν, (μήπως αὐτὴ δὲν ὑφίσταται καὶ ἐκ μέρους τῶν λοιπῶν ἐκκλησιῶν, ἔστω καὶ κατ' ἐλευθεριώτερον τρόπον;) ἡ ἀνεπίσημος θεολογικὴ ἐπαφὴ μὲ ξένας ἐκκλησίας καὶ ὅτι, ἀπέναντι τοῦ ἀπολύτου ἐκείνου non possumus, ἐπιτρέπεται τώρα καὶ ἡ συμπροσευχή, μὲ μόνον περιορισμὸν τὴν χρησιμοποίησιν κατ' αὐτὴν τῆς σπουδαιότερας, ὡραιότερας καὶ εὐρυτέρας εἰς ἔννοιαν Κυριακῆς Προσευχῆς (τοῦ «Πάτερ ἡμῶν»), αὐτὰ ἀποτελοῦν σημεῖα ἀψευδῆ τῆς ἀναμφισβητήτως ἀρξαμένης νέας περιόδου τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, ἥτις θὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἡ περίοδος τῆς ἐνώσεως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν προγενεστέραν. ἡ ὁποία, βεβαίως, χαρακτηρίζεται ὡς ἡ περίοδος τῆς διαιρέσεως. Αὕτη ἐπεβλήθη ἤδη ἄνευ οἰαςδήποτε ἐξαιρέσεως καὶ περιορισμοῦ εἰς ὅλα τὰ ἐκκλησιαστικά κλίματα, τὰ ὁποῖα συντεταγμένα, μὲ ἐνιαίαν κατεύθυνσιν, θὰ βαδίσουν ἐνσυνειδήτως καὶ ἀποφασιστικῶς ὡς ἐνιαῖον μέτωπον εἰς τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ τῆς γνησίας χριστιανικῆς ἰδεολογίας καὶ τάξεως. Τίς οἶδε ἂν, ὡς εἶνε βέβαιον, ἐπιτυχανομένης τῆς ὑπερλάμπρου μάλιστα νίκης τοῦ ἀληθινοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος, δὲν θὰ ἐπακολουθήσῃ καὶ ἡ ἄρσις τῶν ἐμποδίων, τὰ ὁποῖα ἡ πολυθησκεύουσα θεολογία συνεσώρευσε καὶ τὰ ὁποῖα ἐδημιούργησαν καὶ διατηροῦν τὸν χωρισμὸν καὶ τὴν διαίρεσιν;

Τίς οἶδε, μήπως ἡ πρώτη νίκη τῆς συνεννοήσεως διὰ τὸν κοινὸν γιγαντιῶδη ἀγῶνα δὲν θὰ ἀποτελέσῃ τὸν πρόλογον τῆς λύσεως τοῦ μεγάλου ἱστορικοῦ δράματος τῆς διαιρέσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ συνεπῶς τὴν προετοιμασίαν τῆς μεγάλης ἡμέρας τῆς ἐνώσεως ὁλοκλήρου τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, ἐπὶ ἐκπληρώσει τῆς προσευχῆς καὶ προφητείας τοῦ Κυρίου «ἵνα πάντες ἓν ᾖσι», ὑπὸ ἓνα καὶ μόνον ἀρχηγόν, τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν;

*

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ἐνὸς ἐκάστου δυσπιστοῦτος χριστιανοῦ εἰς τὸ μέγα δράμα, πῶς θὰ γί-

νη αυτό, ή μόνη θετική απάντησις εἶνε τὸ πρὸς ἕνα ἕκαστον χριστιανὸν ἀπευθυνόμενον ἐρώτημα, εἰς τὴν πλήρη αὐτοῦ ἔννοιαν, «Συνετάξω τῷ Χριστῷ;» καὶ ὅταν θὰ δοθῇ ἐκ μέρους ἑνὸς ἑκάστου χριστιανοῦ, μέχρις ἑνός, κατὰ τὴν πλήρη πάλιν ἔννοιάν της, ἡ ἀπάντησις «Συνετάξω», τότε, ἀλλὰ καὶ μόνον τότε, θὰ ἔχῃ ἐπιτευχθῇ ἡ πολυπόθητος ἔνωσις καὶ θὰ ἔχῃ πραγματοποιηθῇ τὸ θαῦμα τῆς ὀριστικῆς καὶ τελειωτικῆς νίκης τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

Ἄν δέ, παρὰ τὰς ἐπιφυλάξεις καὶ τὴν φρόνιμον ὑπομονὴν πρὸς παρακολούθησιν τῆς μεθόδου καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐφαρμογῆς τῶν νέων ὁδηγίων κτλ παρὰ τὴν ἐκφραζομένην ἐκ κακῆς προηγουμένης πείρας δυσπιστίαν περὶ τῆς εἰλικρινείας τῶν σκοπῶν, ἐν τούτοις ἐκφράζεται γενικῶς χαρὰ καὶ διατυπώνονται ζωηραὶ ἐλπίδες διὰ τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἑας κατευθύνσεως, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ εὐελπὶς αὐτὴ χαρὰ θὰ ἔπρεπεν, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, νὰ σημειωθῇ εἰς τὰς τάξεις τῶν δύο μεγάλων ἱστορικῶν Ἐκκλησιῶν, τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς καὶ τῆς Ὁρθόδοξου.

Ὅπως ἀνέπτυξα εἰς τὸν πρῶτόν μου λόγον κατὰ τὴν ἑναρξιν τῆς κυρίως οἰκουμενικῆς κινήσεως τῶν ἡμερῶν μας, πρὸ τριακονταετίας, εἰς Γενεύην, φρόνιμον εἶνε ἡ προσπάθεια πρὸς ἀποκατάστασιν τοῦ ἀποσχισθέντος χιτῶνος τοῦ Χριστοῦ νὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τὴν ἀπόπειραν προσρμογῆς τῶν τεμαχιῶν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα, καίτοι ἀποσχισθέντα, οὐδὲν ἀπώλεσαν καί, συνεπῶς, ἐυκόλως προσαρμόζονται καὶ δὲν ἀπαιτοῦν πρὸς συνένωσιν τῶν παρὰ μίαν ἑντεχνον ραφήν, ἥτις θὰ εἶνε ἱκανή, καλῶς γενομένη, νὰ ἐξαφανίσῃ καὶ τὰ τελευταῖα ἴχνη τοῦ σχίσματος. Ταύτην πρέπει νὰ ἐπακολουθήσῃ, μὲ ἀκόμη βέβαια περισσότερον κόπον καὶ τέχνην, ἡ συρραφή τῶν τμημάτων ποῦ παρουσιάζουν μεγαλῦτερα χάσματα. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι εἰς τὴν πρώτην κατηγορίαν, κατὰ πρῶτον καὶ κύριον λόγον, ὑπάγονται αἱ δύο μεγάλαι Ἐκκλησίαι τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως καὶ ἐπακολουθεῖ εὐθὺς ἀμέσως ἡ Ἀγγλικανικὴ. Σπουδαῖον δὲ θὰ ἦτο ἂν, ἐντὸς τοῦ πλαισίου πάντοτε τῆς ὅλης οἰκουμενικῆς κινήσεως, κατεβάλλετο ἰδιαιτέρα προσπάθεια ἐγγυτέρας προσπελάσεως καὶ συνεννοήσεως τῶν συγγενεστέρων τούτων Ἐκκλησιῶν, πρὸς συμπλήρωσιν παραλλήλου προσπάθειας τῶν ἄλλων.

Πολλὰ πράγματα συνετέλεσαν εἰς τὸν χωρισμὸν καὶ περισσότερα ὑπάρχουν τὰ δικαιολογούντα τὴν ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν ἐχθρότητα. Ἄλλ' ἐν ὅψει τοῦ πνεύματος τῆς ἐπιβληθείσης πλέον οἰκουμενικῆς κινήσεως, τὸ ὁποῖον ἀποκρούει, ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀνάξισιν παλαιῶν πληγῶν καὶ τὴν ἀναμάσησιν παλαιότερων ἐμπρηστικῶν συνθημάτων καὶ ἐπιβάλλει τὴν ἐπίδειξιν καλῶν διαθέσεων, πρὸς ἄρσιν πραγμά-

των δημιουργούντων παρεξηγήσεις καὶ ἐπιτενόντων τὴν χωριστικὴν τάσιν, ἐν ὅψει τῆς διὰ τῶν νέων ὁδηγίων ἀνοιγομένης πύλης συνεννοήσεως μετὰ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἐκδηλουμένων ἐναντι τῆς Ἐκκλησίας μας καλῶν διαθέσεων τῶν τελευταίων Παπῶν, καὶ ἰδίᾳ τοῦ νῦν ὑπερόχου Πάπα Πίου τοῦ XII, πιστεύω ὅτι δὲν εἶνε ἀδύνατος ἡ συνεννόησις καὶ ἐπαφὴ πρὸς δημιουργίαν τῆς ἀπαιτουμένης ἀτμοσφαίρας διὰ τὴν μελλοντικὴν ἀμοιβαίαν ἀναγνώρισιν τῆς θέσεως καὶ τῶν δικαιωμάτων ἑκάστης τῶν δύο μεγάλων Ἐκκλησιῶν, τῶν ὁποίων αἱ κυριώτεραι χαρακτηριστικαὶ γραμμαὶ εἶνε ἐκεῖθεν μὲν τὸ καλῶς ἐννοούμενον πρωτεῖον, ἐντεῦθεν δὲ τὸ ἐλεύθερον καὶ δημοκρατικὸν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ θεσμοῦ, τὸ κατὰ πάντα σύμφωνον πρὸς τὴν ἑλληνικὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἑλληνικοῦ κειμένου τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἴσως τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀκόμη πρόωρον καὶ χρειάζεται ἱκανὴ εἰσέτι μελέτη καὶ σκέψις, διὰ νὰ προχωρήσωμεν εἰς τὴν συζήτησιν καὶ βασικῶν ἔστω λεπτομερειῶν, ἥτις εἶνε ἀδύνατος ἄνευ τῆς δημιουργίας καταλλήλου ἀτμοσφαίρας, ἡ ὁποία σήμερον ἐλλεῖπει παντελῶς. Θὰ εἶνε ὅμως σπουδαῖον, μὲ τὴν προϋπόθεσιν τῆς εἰλικρινείας τοῦ νέου συνθήματος, ἂν θὰ δημιουργηθῇ καὶ ἐντεῦθεν οὐσιαστικώτερα προσπάθεια εἰς τὴν ὅλην οἰκουμενικὴν κίνησιν, καθαρὰς, ἀνυποκρίτου καὶ ἀνυστεροβόλου πρωτοβουλίας τῶν συγγενεστέρων ἐκκλησιαστικῶν ὀργανισμῶν, ὅπως συμβαίνει ἤδη καὶ ἐκεῖθεν, ἀπὸ τὴν πλευρὰν δηλαδὴ τῆς προτεσταντικῆς παρατάξεως.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, χαιρετίζω εὐφροσύνως τὴν ἀπαρχὴν τῆς γενομένης στροφῆς, καὶ ὡς αὕτη ἐγένετο. Καὶ εὐχομαι ὅπως ταχέως ὅχι βέβαια ἡ ἰδική μας—διότι δὲν τὸ βλέπω δυνατόν—ἀλλ' ἡ ἐπερχομένη γενεά, ἀξιωθῇ νὰ ἴδῃ «τὰ παράδοξα» ἐκεῖνα τῆς καταλύσεως τοῦ χωρισμοῦ καὶ τῆς πλήρους ἀποκατάστασεως τῆς μῆδς ἀγίας καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τὴν πρὸς τὴν ὁποῖαν προσπάθειαν ἡμεῖς μόνον ἐπιχειροῦμεν σήμερον καὶ ὁραματιζόμεθα, ὡς μέλλουσαν νὰ δημιουργήσῃ νέαν περίοδον εὐτυχοῦς ζωῆς ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος, διὰ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ ὑψίστου νόμου τοῦ Χριστοῦ, τῆς πραγματικῆς καὶ οὐχὶ θεωρητικῆς πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης.

ΑΜΙΑΚΑΣ Σ. ΑΛΙΒΙΖΑΤΟΣ

Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Ἡ τελεία ἐξάρτησις τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ὑψίστη ἐλευθερία του.

Ὁ ἔχων ἀναπεπαυμένην τὴν συνειδήσιν του, καὶ ἂν ἀκόμη κατοικῇ εἰς καλύβην, εἶναι εὐτυχέστερος τοῦ αἰσθανομένου τύφους συνειδήσεως, καὶ ἂν κατοικῇ εἰς μέγαρον.

Πολλάκις ὁ Θεὸς μᾶς παρέχει περισσότερα τῶν ὧσιν παρ' αὐτοῦ ζητοῦμεν.

ΔΥΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΙ ΙΕΡΑΡΧΑΙ ΚΑΙ ΤΟ ΣΧΙΣΜΑ ΤΗΣ ΡΩΜΑΪΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο κατέληξεν ἡ νεωτέρα ἀπροκατάληπτος ἐπιστημονικὴ ἔρευνα¹, καὶ μάλιστα προσφάτως ὁ σοφὸς ῥωμαιοκαθολικὸς ἱστορικὸς Fr. Dvornik, ἀποδείξας ὅτι τὸ ἐπινοηθὲν ὑπὸ ῥωμαιοκαθολικῶν θεολόγων «δεύτερον σχίσμα τοῦ Φωτίου εἶναι μία ἱστορικὴ φενάκη (historical mystification)»² καὶ ὅτι «ἀνήκει εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ μύθου»³, ἐφ' ὅσον δὲν ἐπανελήφθη ἑτέρα καταδικὴ τοῦ Φωτίου ὑπὸ τῶν διαδόχων Παπῶν Ἰωάννου Η', Μαρίνου, Στεφάνου Ε' καὶ Φορμόζου⁴. Ἀφοῦ δὲ ὁμολογεῖ, ὅτι «ἡ προσωπικότης τοῦ Φωτίου, τοῦ μεγάλου Πατριάρχου καὶ πατρὸς τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ αἰῶνας ἔτυχε κακῆς μεταχειρίσεως παρὰ τῆς Δύσεως μετ' ἀδίκου χλεύης καὶ ἐχθρας»⁵, ἄγεται ἐκ τῆς μακρᾶς, ἐνδελεχοῦς καὶ λίαν ἐμπεριστατωμένης ἐρεύνης του εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς δύναται νῦν καὶ ὀφείλει ἡ ἱστορία νὰ δικαιώσῃ τὸν Φώτιον καὶ ἀποκαταστήσῃ τὴν ἀδίκως ἐπισκοτισθεῖσαν μνήμην του. «Εἴμεθα ἄρα ἔτι ἐλεύθεροι—λέγει—νὰ ἀναγνωρίσωμεν τὸν Φώτιον ὡς μέγαν ἐκκλησιαστικὸν ἄνδρα, ὡς πολυμαθῆ ἄνθρωπιστὴν

καὶ ὡς ἀληθινὸν χριστιανόν, πρόθυμον νὰ συγχωρήσῃ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ καὶ νὰ λάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν πρὸς συμφιλίωσιν»⁶. Κατὰ ταῦτα,

1. Αὐτόθι σ. 432. Κρίνομεν σκόπιμον νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα τὴν περίληψιν τῶν κυριωτέρων πορισμάτων τῶν περὶ Φωτίου ἐρευνῶν καὶ μελετῶν τοῦ Fr. Dvornik, παραλαμβάνοντες αὐτὴν ἐκ λόγου αὐτοῦ ἐν Report of the proceedings at the Church unity octave, held at Oxford 1942, ὑπὸ τὸν τίτλον: The Patriarch Photius, Father of Schism or Patron of Reunion?, σ. 20/1: «Fortunately, in recent years, new light has been thrown on the history of the unfortunate Patriarch. Let us recapitulate only those discoveries which have been so far accepted by the scientific world. First of all, it has been proved that the second Photian schism never existed. The Patriarch Photius was duly and sincerely reconciled with Pope John VIII, and the Council of 879—880 officially sanctioned this reconciliation. Photius was never re-excommunicated by the Pope. On the contrary, when he was deposed by the Emperor Leo VI for political reasons, the Pope, Stephen VI, rose in his defence, and only entered into relations with his successor, the emperor's young brother Stephen, when the emperor sent him the copy of Photius' free resignation of the patriarchal see. Then when Photius died he was in communion with the Church of Rome. It has also been established that the Church of Rome was well aware of this reconciliation and that, to the end of the eleventh century, the papal Chancery officially recognised only seven oecumenical councils, thus refusing to accept the so-called eighth council which publicly condemned Photius in 869—870. The Roman Curia has not forgotten that the decisions of this council were cancelled in 879—880 when Photius was reconciled with Rome, that this decision was confirmed by John VIII, and that it was never afterwards revoked by the Papacy. The council which condemned Photius and whose decisions concerning the Patriarch were cancelled ten years later by another synod approved by the Pope, has never since been counted amongst the oecumenical councils in the Eastern Church. Nor can any official decision of the Western Church be found ordering this council to be counted again amongst the oecumenical councils. This synod owes the undeserved honour of being counted as the eighth oecumenical council to a singular mistake on the part of Roman canonists of the eleventh century, who found the Acts of this council in the Lateran archives and were delighted to read amongst them a decision forbidding the laity to interfere with the election of bishops. They were so delighted with this discovery that they not only forgot that this synod had been cancelled, but promoted it to be one of the greatest councils of Christianity. Naturally, when this happened the whole history of the Patriarch Photius was bound to be misunderstood. A Photian legend was born in Western Christianity, a legend supported by the Acts of an oecumenical council, and which had accordingly to be believed without hesitation. This legend developed during the Middle Ages, and was codified by the first modern Church historian, Cardinal Baronius, in the seventeenth century. These are the new discoveries concerning the history of the Patriarch Photius which have been so far in some degree accepted by the specialists. These new views are naturally destroying all that the Middle Ages built up. If we look at the history of «the Father of Schism» from this point of view, then naturally the imposing building which Cardinal Baronius erected in the seventeenth century and Cardinal Hergenröther so magnificently renovated in the nineteenth is

1. A. Lapôte, Le pape Jean VIII, 1895. E. Amann, Jean VIII, ἐν Dictionnaire de Théologie catholique, τ. 8 σ. 601 ἐξ. H. Böhmer, Johannes VIII, ἐν Realencyklopädie für protest. Theologie und Kirche, τ. 9 σ. 260. E. Kattenbusch, Photius, αὐτόθι τ. 15 σ. 384. H. Schubert, Geschichte der christlichen Kirche im Frühmittelalter, 1921, σ. 438.

2. F. Dvornik, The Photian Schism, σ. 202 ἐξ. Τοῦ αὐτοῦ, Le second Schisme de Photios—Une Mystification historique, ἐν «Byzantion» 8 (1933) 42 ἐξ.

3. F. Dvornik, The Photian Schism, σ. 236: «There is only one possible conclusion: Photius' second schism, assumed so far to have been particularly fatal to the friendly relations between the two Churches, belongs to the realm of legend».

4. Αὐτόθι σ. 215 ἐξ. «Ἀκόμη καὶ αὐτὸς ὁ Πάπας Στέφανος Ε', «who was always believed to be Photius' particularly venomous enemy», ἐν τούτοις «did not break with Photius, but like his predecessors continued to treat him as the legitimate Patriarch», καὶ μάλιστα «will in fact champion his cause on the occasion of his second deposition by the Emperor» (σ. 236). Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ἐρεύνης τῆς λατινικῆς φιλολογίας ἀπὸ τοῦ θ' μέχρι τοῦ 18' αἰῶνος (αὐτόθι σ. 279 ἐξ.) συνάγει ὁ συγγραφεὺς τὸ συμπέρασμα, ὅτι «the view held, at that period at any rate, of the Photian case was not the same as the view current in the modern period; Photius' litigation with the Papacy occupied a very restricted place in the writings of the time; above all, to our great surprise, absolutely nothing was known of what to-day goes by the name of the second schism of Photius; whereas against this, the Patriarch's rehabilitation by John VIII was common knowledge» (σ. 308). Γενικῶς περὶ τοῦ λεγομένου «δευτέρου σχίσματος» βλέπ. καὶ V. Grumel, Y eut-il un second schisme de Photius?, ἐν Rev. Sciences philos. et théol. 32 (1933) 432 ἐξ. F. Dölger, Byz. Zeitschrift 34 (1934) 214/5. K. Ἀμάντου, μν. ἔ. σ. 32 ἐξ.

5. Αὐτόθι σ. 432.

ὁ ἀδίκως ἐπὶ μακροῦς αἰῶνας πορευνηθεὶς καὶ κατασυκοφαντηθεὶς ὑπὸ φανατικῶν ἑτεροδόξων θεολόγων καὶ ἱστορικῶν Φώτιος δὲν ὑπῆρξε «πατὴρ τοῦ σχίσματος», ἀλλὰ μάλλον ἀπόστολος καὶ σκαπανεὺς τῆς συνδιαλλαγῆς καὶ τῆς ἐνότητος τῶν Ἐκκλησιῶν, τῆς διαταραχῆς τῆς ἐνότητος τῆς Ῥώμης, ἡ τοιαύτη δὲ καὶ ὑπὸ συγχρόνων ἑτεροδόξων ἐρευνητῶν, ἔστω καὶ οὐχὶ ὁλοκληρωτικῇ, ἀναγνώρισις ἀποτελεῖ τὴν πανηγυρικὴν ἀποκατάστασιν καὶ δικαίωσιν τοῦ μεγάλου ὀρθοδόξου Πατριάρχου Φωτίου.

cracking and collapsing before our eyes. The history of the great Greek has to be rewritten».

1. Καίτοι ὡς ὀρθόδοξοι θεολόγοι δυσκολευόμεθα νὰ ἐνοήσωμεν πῶς εἶναι δυνατόν ἐν τῷ συστήματι τοῦ Παπισμοῦ νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ὑπό τοῦ Dvornik ἐκφρασθεῖσα ἐλπίς, ἐν τούτοις ὡς χριστιανοὶ δὲν ἔχομεν δυσκολίαν νὰ συμμερισθῶμεν τὴν εὐχὴ αὐτοῦ καὶ ἐλπίδα, «that this new light shed upon historical differences will ultimately influence beneficently relations between the separated East and West and contribute to dissipate the many misunderstandings between the two Churches, thus paving the way to Reunion» (The Eastern Churches Quarterly 3 (1939) 415) καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει why could not Photius, canonised by the Eastern Church in the tenth century, when East and West were united and canonisations were not reserved to the Popes, be regarded, not as the Father of all Schism, but as the future Patron of Reunion? (Report of the proceedings at the Church unity octave, σ. 31).

2. Ἐν τέλει δεόν νὰ προστεθῇ, ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία, ἀναγνωρίσασα τὸ μέγα ὑπὲρ αὐτῆς καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας καθόλου ἔργον τοῦ ἱεροῦ Φωτίου, ἀνεκέρυεν αὐτὸν ἅγιον, τελοῦσα τὴν μνήμη του τὴν 6 Φεβρουαρίου, καθ' ἣν γεραίρει αὐτὸν ὡς «Ὀρθοδοξίας πρόμαχον, Ὀρθοδόξων προσπιστὴν, Ἐκκλησίας στύλον καὶ ἑδραίωμα, χάριτος ὄργανον, σκευὴς ἐκλογῆς, θεόφθογγον κιθάραν τοῦ Πνεύματος, πυρίπνοον ῥήτορα, σοφάτατον ἱεράρχην, οἰκουμένης διδασκαλόν, λαμπρὸν τῷ λόγῳ καὶ τοῖς δόγμασι, σάλπιγγα τρανῶς κηρύξασαν τοῦ θείου Πνεύματος ἐκ Πατρὸς τὴν ἐκπόρευσιν ὡς τῆς βροντῆς ὁ γόνος ἐθεολόγησε, στερρότατον αἰρέσεων ἀντίπαλον, κατήγορον πλάνης αἰρέσεως, Ὀρθοδόξας δὲ θεῖον συνήγορον, τὴν τῆς αἰρέσεως καθεῖλες ἑπαροῖν, διελέγξας προσθήκη τὴν ἐν τῷ Συμβόλῳ, Ἀγιάτων πατέρα, μέγαν Φώτιον, Φωτολόγον καὶ Φωτάνωμον κ. τ. λ.» Βλέπε. Ἀκολουθία τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν καὶ ἱσαπεστόλου Φωτίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ ὁμολογητοῦ, ὑπὸ Κωνσταντίνου μητροπολίτου Σταυρουπόλεως τοῦ Τυπάλδου, ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἔκδοσις α' 1848, ἔκδοσις β' 1891. Πρβλ. καὶ Α. Παπαδοπούλου Κεραμέως, Ὁ Πατριάρχης Φώτιος ὡς πατὴρ ἅγιος τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἐν Byzantinische Zeitschrift 8(1899) 647/71 Χρυσ. Παπαδοπούλου, μν. ἔ. σ. 180/1. M. Jugie, Le culte de Photius dans l'Église Byzantine, ἐν Revue de l'Orient chrétien 3(1922/3) 109 ἔξ. F. Dvornik, μν. ἔ. σ. 388 ἔξ. (Ἄξιον σημειώσεως εἶναι, ὅτι ἐν Ἀθήναις ἐπεκράτησε κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας, ὅπως ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Φωτίου ἐορτάζεται ἐπισημῶς ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ ἐγγύς κειμένη μονῇ Πεντέλης). Ὁμοίως ἐν τῷ κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας ἀναγινωσκομένῳ Συνοδικῷ περιλαμβανεται ὁ ἐξῆς ἀναθεματισμός: «Ἄπαντα τὰ κατὰ τῶν ἁγίων Πατριαρχῶν Γερμανοῦ, Ταρασίου, Νικηφόρου, Μεθοδίου, Ἰγνατίου, Φωτίου, Στεφάνου, Ἀντωνίου καὶ Νικολάου γραφέντα ἢ λαληθέντα, ἀνάθεμα», καὶ «Ἰγνατίου, Φωτίου, Στεφάνου, Ἀντωνίου

ἐνώπιον τῆς Ἱστορίας, ἐργομένη μετὰ μίαν καὶ πλέον χιλιετηρίδα ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ ὑπὸ τῆς γενικῆς Συνόδου τοῦ 879)80.

(Συνεχίζεται)

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΚΑΡΜΙΡΗΣ

Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

καὶ Νικολάου, τῶν ἁγιοτάτων καὶ ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν, αἰωνίῳ ἢ μνήμῃ». (Τριώδιον, ἔκδ. Μ. Σαλιβέρου, Ἀθήναι 1930, σ. 146. Πρβλ. καὶ Μιχαήλ Κηρουλάριου, Ὁμιλία, Migne P. G. 120, 729, 732, καὶ «Τόμον τῆς ἐνώσεως», ἐν Ράλλη καὶ Ποτλῆ, μν. ἔ. τ. Ε' σ. 9. Χρυσόστομος Παπαδοπούλου, μν. ἔ. σ. 180/1. Γ. Κρέμου, μν. ἔ. II, 416. Francis Dvornik, μν. ἔ. σ. 434. Ἀλλ', ὡς καὶ ἀνωτέρω σ. 26, 27 καὶ 51 εἶδομεν, κατὰ παρόμοιον τρόπον ἔκριναν τὸν Φώτιον καὶ πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ ξένων λογίων, ἐξ ὧν ἐνδεικτικῶς μόνον ἀναφερόμεν τινες. Οὕτως ὁ Κ. Παπαρρηγόπουλος γράφει: «Ὁ Φώτιος ὑπῆρξεν ἄνθρωπος ἑξοχος. Μεταξὺ τοῦ πρώτου Κωνσταντίνου, τοῦ δόντος ἀφορμὴν εἰς τὴν ἰδρυσιν τοῦ ἀνατολικοῦ κράτους, καὶ τοῦ τελευταίου, τοῦ ὁποῦο πεσόντος ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς Κων/πόλεως, συγκατέπεσε καὶ τὸ κράτος ἐκεῖνο, ἐν τῷ διαστήματι ἐτῶν 1000, οὐδὲν ἄλλο ὄνομα διέλαμψε λαμπρότερον ἐπὶ τοῦ ἱστορικοῦ ἡμῶν στερεώματος ἢ τὸ τοῦ Φωτίου ὄνομα, ὅστις ἐν τῷ μέσῳ ἱστάμενος τῶν δύο Κωνσταντίνων, ὧν ὁ εἰς ἐκπροσώπει τὴν ἀρχὴν, ὁ δὲ τὸ ὀριστικὸν τέλος τοῦ μεσαιωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὑπὲρ πάντα ἄλλων συνετέλεσεν εἰς τὴν διάπλασιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τούτου» (μν. ἔ. τ. Γ' σ. 727). Καὶ ὁ Γ. Κρέμος παρατηρεῖ, ὅτι «ἡ Ἐκκλησία καὶ οὐμπαν τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος διαιῶς τάττουσι τὸν Φώτιον ἐν τοῖς πρώτοις τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, τῶν ὑπὲρ τὸ πανελληνίου τὸν καλλίνικον ἄγωνα καὶ ὑπὲρ τῆς θρησκείας καὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ ἀγωνισμένων» (μν. ἔ. II, 4), καὶ ὁμιλεῖ περὶ αὐτοῦ ὡς περὶ «τοῦ λαμπροτάτου τοῦ Βυζαντίου ἱεροφάντου τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ μεγάλου θεολόγου, τοῦ βαθυνουστάτου φιλοσόφου, τοῦ νέου τῆς μεσαιωνῆς ἡμῶν ἱστορίας Ἀριστοτέλους, τοῦ καλλῶρημονος ῥήτορος, τοῦ καλλικελεύου μελωδοῦ, τοῦ πολυμαθεστάτου φιλολόγου, τοῦ ἐμπεροῦ νομοδιδασκάλου, τοῦ υπερτάτου σεμνώματος τῶν σεμνοπρεπεστάτων ἀρχιθῦντῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὃς τὸ κλέος ἔσται ἔσθθιτον» (αὐτ. σ. 419). Κατὰ δὲ τὸν Σ. Ζαμπέλιον ὁ Φώτιος εἶναι «ὁ κορυφαῖος τῆς θ' ἐκδοῦ, ὁ ἐνδοξος ἀγωνιστὴς τῆς Νεοελληνικῆς ἐθνότητος, ὃς τὸ κλέος πληροῖ τὴν ἱστορίαν, τὴν Γραμματολογίαν καὶ τὴν Θεολογίαν τοῦ μεσαιωνοῦ», ἀπὸ τοῦ ὁποῦο ἀρχεται ὡς «ἄμεσον τοῦ σχίσματος ἀποτελέσμα ὁ προφανὴς τῆς νεοελληνικῆς ἰδιοπροσωπίας σχηματισμός» (μν. ἔ. σ. 454, 463). Ἄλλας περὶ τοῦ Φωτίου κρίσεις βλέπε ἐν I. Βαλέττα, μν. ἔ. σ. 99—122 καὶ Γ. Κρέμου, μν. ἔ. II, 84—85, 145—148, 409—420. Πρβλ. καὶ G. Evely, μν. ἔ. σ. 118/9. Κ. Μπόνη, Βυζαντινὴ Θεολογία, Ἀθήναι 1948, σ. 8 ἔξ. Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ φιλία γενικῶς καὶ κατὰ τὸν μέγαν Φώτιον, Ἀθήναι 1938, σ. 24 ἔξ., 52 ἔξ. Χαρακτηριστικὸν δὲ εἶναι, ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Πάπας Ἰωάννης Η' ἀπεκάλεσε τὸν Φώτιον «ἄνδρα ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ πίστει διαπρέποντα, βίον τε σεμνότητι καὶ ἀκριβεῖ πολιτείᾳ πεφημισμένον... καὶ σοφία καὶ συνέσει τῇ περὶ τὰ θεῖα καὶ τὰ ἀνθρώπινα πάντων διαφέροντα καὶ περὶ τὴν τῶν ἄλλων πρακτικὴν ὁρετὴν καὶ ἐπιμέλειαν τῶν θείων ἐνταλμάτων ἀνεπαίσχυντον ἐργάτην διαβοώμενον». (Παρά Α. Π. Κεραμεῖ, Φωτίου πονημάτων, Πετροῦπολις 1892, σ. 147/8). Οἱ δὲ τοποτηρηταὶ αὐτοῦ ὁμολογοῦν «non esse similem ei (Photio)... commiseratione ac largitione in pauperes, neque benignitate et humilitate». (J. Harduin, Acta conciliorum, Parisiis 1715, τ. VI, σ. 339).

ΔΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Τοῦ Συμβουλίου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας:
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Παρίσι 30 Δεκεμβρίου 1949

Πρὸς τὸν κ. Σ. Οικονόμου

Πρόεδρος τῆς ἐν Παρίσι τοῖς Ἑλληνικῆς Κοινότητος

Κύριε Πρόεδρε,

Βεβαίω ληψιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 349 ἐπιστολῆς σας τῆς 29ης τοῦ μηνὸς τοῦτου, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐφελκόμετε τὴν προσοχήν μου ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῶν εἴκοσι χιλιάδων Ἑλληνοπαίδων, ποὺ ἀπεσπάρσθησαν ἀπὸ τὴν χώραν τῆς καταγωγῆς των καὶ ὠδηγήθησαν εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Εὐρώπην.

Δὲν ἀγνοῶ τὴν τραγικὴν ταύτην κατάστασιν καί, κατὰ τὸ τέλος τοῦτου τοῦ ἔτους, ἐλικοκρινῶς εὐχομαι ὅπως οἱ νεαροὶ αὗτοὶ ἐξόριστοι ἐπανεύρουν τοὺς γονεῖς των καὶ τὴν πατρίδα των.

Δύνασθε νὰ βεβαιωθῆτε, ὅτι θὰ πράξω πᾶν ὅ,τι ἐξ ἐμοῦ θὰ ἐξαρτηθῇ διὰ νὰ ἐπισπεύσω τὴν ὥραν τῆς ὁριστικῆς των ἐπιστροφῆς εἰς τὰς ἐστίαις των.

Εὐαρεστήθητε νὰ δεχθῆτε, Κύριε Πρόεδρε, τὴν βεβαίωσιν τῆς ὑψηλῆς μου ὑπολήψεως.

G. DE MONERVILLE

Τῆς Γαλλικῆς Ἑθνικῆς Συνελεύσεως:

Παρίσι, 10 Ἰανουαρίου 1950

ΕΘΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟΝ

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ

Πρὸς τὸν κ. Σ. Οικονόμου, Πρόεδρον τῆς ἐν Παρίσι τοῖς Ἑλληνικῆς Κοινότητος.

Κύριε Πρόεδρε,

Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω ὑμῖν, ὅτι ὁ Πρόεδρος κ. Ἑρριώ ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν σας τῆς 29 Ἰανουαρίου τὴν ἀφορῶσαν εἰς τοὺς ἔξω τῆς χώρας τῶν ἀπαχθέντας ἑλληνοπαίδας.

Ὁ Πρόεδρος κ. Ἑρριώ, ὅστις εἶναι εὐαίσθητος διὰ τὴν τύχην τῶν δυστυχῶν αὐτῶν νεαρῶν, προεκάλεσε τὴν προσοχήν τῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τῆς καταστάσεώς των.

Εὐαρεστήθητε νὰ δεχθῆτε, Κύριε Πρόεδρε, τὴν ἐκφράσιν τῆς ἡμῶν διακεκριμένης ὑπολήψεώς μου.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Γραφείου

(ὁποιοῦν: δυσανάγνωστος)

Τοῦ Ἑθνικοῦ Συμβουλίου Δανίδων γυναικῶν:

Καθ' ἡ κυρία Helga Pedersen, Πρόεδρος τοῦ «Ἑθνικοῦ Συμβουλίου Δανίδων γυναικῶν», ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν ἐν Στοκχόλμῃ καὶ Κοπεγχάγῃ Πρεσβευτὴν τῆς Ἑλλάδος, ἡ ἐν λόγῳ Ὁργάνωσις δι' ἀνακοινωθέντος αὐτῆς εἰς τὸν δανικὸν τύπον ἐκφράσασα τὴν ζωηρὰν τῆς συγκίνησιν ἐπὶ τῇ παρατεινόμενῃ ἐτι κατακρατήσῃ τῶν ἀθῶων θυμάτων μακρὰν τῶν γονέων καὶ τῶν ἐστῶν των, κατέστησε γνωστὸν εἰς τὸ Διεθνὲς Συμβούλιον Γυναικῶν, οὗ μέλος τυγχάνει, ὅτι δι' ἐπιστολὴν πρὸς τὸν στρατάρχην Τίτο καὶ τοὺς πρωθυπουργοὺς Οὐγγαρίας, Ρουμανίας, Βουλγαρίας, Τσεχοσλοβακίας καὶ Ἀλβανίας ἐζήτησε τὴν ἐπίσπευσιν τοῦ ἐπαναπατισμοῦ των, τόνισασα ὅτι ἡ ἔκκλησις τῆς, ξένη πρὸς πᾶσαν πολιτικὴν καὶ θρησκευτικὴν προπαγάνδαν, ἐμπνέεται ὑπὸ καθαρῶς ἀνθρωπιστικῶν ἐλατηρίων.

Τῆς Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος Νέων Φιλιππίνων:

Κατ' ἀνακοίνωσιν τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τῆς ΧΑΝ Φιλιππίνων κ. Ντομίγκο Μπασκάρια πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς ΧΑΝ Ἀθηνῶν Καθηγητὴν κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτον, τὸ Ἑθνικὸν Συμβούλιον τῆς ΧΑΝ Φιλιππίνων συμμερίζομενον τὸν πόνον τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐπὶ τῇ τραγῳδίᾳ τῆς ἀρπαγῆς τῶν ἑλληνοπαίδων, ἐκφράζει τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Θεὸς ἐν τῇ πανοσοφίᾳ Αὐτοῦ θὰ σώσῃ τὰ τέκνα

τοῦ ταῦτα ἐκ τῆς κακῆς τύχης των, ἀνακοινῶν δ' ὅτι, ὡς μέλος τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἠνωμένων Ἑθνῶν τῶν Φιλιππίνων ἢ ΧΑΝ Φιλιππίνων θὰ θέσῃ τὸ ζήτημα ὅπως αὐτοὶ ἵνα προβῇ εἰς οἵας ἐνεργείας ἤθελε θεωρῆσαι καταλλήλους.

Ἐν τῇ Ὁλλανδικῇ Γερουσίᾳ:

Κατὰ τὴν ἐν τῇ Ὁλλανδικῇ Γερουσίᾳ ἀνακίνησιν τοῦ ζητήματος τοῦ παιδομαζώματος ὑπὸ τοῦ γερουσιαστοῦ Beaufort, Καθηγητοῦ τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ Niemegeen, ἐκφράσαντος δυσφορίαν ἐπὶ τῷ ὅτι οὐδὲν μέχρι τοῦδε ἐπετεύχθη ὡς πρὸς τὸν ἐπαναπατισμὸν τῶν ἀπαχθέντων Ἑλληνοπαίδων, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Sijkker, δηλώσας ὅτι συμμερίζεται τὴν γνώμην τοῦ ὁμιλήσαντος, προσέθηκεν:

«Δυστυχῶς, τελευταίως, ἐσυνηθίσαμεν εἰς πολλὰ, ἄτινα ἄλλοτε θὰ ἐχαρακτηρίζοντο ὡς ἀτιμίαι. Ἐν τούτοις ἡ Κυβέρνησις ἐλπίζει ὅτι δὲν θὰ φθάσωμεν ποτέ εἰς τὸ σημεῖον νὰ συνηθίσωμεν εἰς τὸ ἔγκλημα κατὰ τῶν παιδίων ὡς μέσον πολιτικοῦ ἀγῶνος. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ὁ Ὁλλανδικὸς λαὸς ὁμοῦ μετὰ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ ἀγανακτεῖ βαθύτατα δι' ὅσα συνέβησαν καὶ συμπονεῖ βαθύτατα τὸν ἑλληνικὸν λαὸν εἰς τὴν μεγάλην ταύτην θλίψιν του. Δυστυχῶς τὸ ζήτημα ἀποτελεῖ στοιχεῖον μεγάλης ἀντιθέσεως μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, δι' ὃ καὶ εἶναι ἀδύνατον τὰ Ἠνωμένα Ἐθνη νὰ χειρισθῶν τοῦτο κεχωρισμένως, καθόσον εἶναι ἐξ ἴσου δυσεπίλυτον ὡς τὰ μεγαλείτερα πολιτικά προβλήματα τῆς ἐποχῆς μας. Περιττὸν νὰ διαβεβαιώσω τὴν Γερουσίαν, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ὁμοῦ μετ' ἄλλων Κρατῶν οὐδὲν θὰ παραλείψῃ δυνάμενον νὰ ὠδηγήσῃ εἰς πρακτικὰ ἀποτελέσματα διὰ τὸν ἐπαναπατισμὸν τῶν παιδίων τούτων».

Καθ' ἡ ἀνεκοινώθη ἡμῖν ἐκ Βέρνης, τεραστίαν ἀπήχησιν ἔσχεν ἐν Ἑλβετίᾳ ἡ εὐγενεὶς μερίμνη τοῦ ἐν Βέρνη Ἑλλήνου πρεσβευτοῦ κ. Φ. Φίλωνος καὶ τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἑλληνικῆς Πρεσβείας, ὡς καὶ τῇ συνδρομῇ τοῦ ἑλβετικοῦ τύπου εὐρύτατα γνωστοφῆσα ἐκκλησίαις ὑπὲρ τῶν ἀπαχθέντων ἑλληνοπαίδων. Τὸ Γραφεῖον Τύπου τῆς Πρεσβείας ἐξέδωκεν εἰκονογραφημένον τεύχος, περὶ ἔχον πλῆρες τὸ ἱστορικὸν τῆς ἀπαγωγῆς τῶν ἑλληνοπαίδων μετὰ τῶν ἐπισήμων περὶ αὐτῆς μαρτυριῶν, ὡς καὶ πλείστα σχετικὰ δημοσιεύματα καὶ βιβλία, εἰς γαλλικὴν καὶ γερμανικὴν γλῶσσας, καὶ ὑπὸ τοῦ ἑλβετικοῦ δὲ τύπου δημοσιευθέντα θερμότερα ἄρθρα ὑπερέβησαν τὰ 100.

Ἐκ παραλλήλου ὁ κ. Λαντάμ προέβη εἰς εὐρύτατην ἐκστρατείαν διὰ τοῦ ραδιοσυγκροτήματος Σοττάν, βοηθούμενος δὲ καὶ ὑπὸ ἐνθέρμου ἀρθρογραφίας τῶν γνωστοτέρων ἑλβετῶν δημοσιογράφων, τοῦ βουλευτοῦ κ. Τισσό, τοῦ δημοφίλου ἐλβετοῦ συγγραφέως κ. Λαντρά καὶ ἄλλων ἐπιφανῶν ἑλβετῶν, ἀντεπεῖσθη κατὰ τῆς ἀντιδράσεως τοῦ ἑλβετικοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος, εἰς τὸν διωχυρισμὸν τοῦ ὁποίου ἡ Ἑλβετία, ὡς οὐδετέρα, οὐδεμίαν πρέπει νὰ ἔχῃ ἀνάμειν εἰς τὸ ζήτημα, ἡ ἐγκυροτάτη «Νέα Ἐφημερίς τῆς Ζυρίχης» ἐτόνιζεν ὅτι ἡ πολιτικὴ οὐδετέρα Ἑλβετία «οὐδέποτε ἐγνώρισεν οὐδετερότητα εἰς τὰ συναισθήματά της καὶ εἰς αὐτὰς ἐτι τὰς δυσκολωτέρας στιγμὰς, ὅθεν εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν ἑλληνοπαίδων πρέπει νὰ ἀντιδράσωμεν πάραυτα» ὁ δ' ὑπουργὸς τῆς Ὁμοσπονδίας ἐδήλωσεν ὅτι τὸ ἑλβετικὸν ἐνδιαφέρον εἶνε ἀπολύτως νόμιμον ἀπὸ τε ἀνθρωπιστικῆς καὶ ἀπὸ διεθνοῦς ἐποψείας.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς μεγάλης ταύτης δραστηριότητος ἐπῆλθον ἄμεσα καὶ εὐρύτατα:

Οἱ ἐν Ἑλβετίᾳ πολυάριθμοι διεθνεῖς ὀργανισμοὶ καὶ αἱ ἀνθρωπιστικαὶ ὀργανώσεις ἐξεδήλωσαν ζωηρὸν καὶ ἐμπρακτὸν ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν ἑλληνοπαίδων ἢ Κοινότης Ἑλλήνων Λωζάννης, ἡ Ἐνωσις τῶν ἐν Ἑλβετίᾳ φοιτητῶν, ἡ Ἐνωσις τῶν Ἑλλήνων Σπουδαστῶν τοῦ Πολυτεχνείου Ζυρίχης, ὁ Φιλελληνικὸς Σύλλογος «Ἑλλάς», ὁ ἐν Βέρνη Ἑλληνοελβετικὸς

Σύλλογος και ὁ Σύλλογος Ἑλλήνων Ζυρίχης, ἔθεσαν εἰς κυκλοφορίαν, εἰς πολλὰς χιλιάδας ἀντιτύπων, προκηρύξεις ὑπὲρ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν ἀπαχθέντων ἑλληνοπαίδων.

Ὁ Ἑλβετὸς Ἐπίσκοπος Ἀδόλφος Κυρὺ ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν σχετικὴν ἐπιστολήν. Ἡ ἐν Φριβούργῳ ἐδρεύουσα Διεθνὴς Ἑνωσις Νεανίδων, ἐκφράζουσα τὴν «ἐνθερμον αὐτῆς συμπάθειαν διὰ τὴν παρὰ πάντα ἀνθρώπινον νόμον ἀρπαγὴν τῶν ἑλληνοπαίδων», ἔλαβε τὴν πρωτοβουλίαν τῆς συγκεντρώσεως 3.000 ὑπογραφῶν ὑπὲρ τῆς φιλοξενίας τῶν ἑλληνοπαίδων ἐν Ἑλβετίᾳ.

Τὸ ἐκτελεστικὸν συμβούλιον τῆς Οἰκουμένης Συνόδου Ἐκκλησιῶν συνελθὼν ἐν Γενεύῃ ἀπέστειλε πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν ἐπιστολήν ἐκφράζουσα τὸν ἀποτροπιασμόν τῶν μελῶν αὐτοῦ διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῶν ἑλληνοπαίδων.

Εἰς τὸν ἐν τῷ Συνεδρίῳ τούτῳ ἐκπρόσωπον τῆς Νορβηγικῆς ἐκκλησίας καὶ θεωρούμενον ὡς ἥρωα τῆς Νορβηγικῆς ἀντιστάσεως Ἐπίσκοπον τοῦ Ὄσλο Μπέργκνραβ, προϋξένησε τοιαύτην ἐντύπωσιν ἡ διάχυτος ἀνὰ τὴν ἐνταῦθα κοινὴν γνώμην ἀντίδρασις διὰ τὴν ἀπαγωγὴν τῶν ἑλληνοπαίδων, ὥστε ἐζήτησε νὰ ὁμιλήσῃ ἀπὸ τοῦ ραδιοσταθμοῦ τῆς Γενεύης διὰ νὰ χαιρετίσῃ καὶ νὰ συγχαρῇ τὸν ἐλβετικὸν λαόν.

Ἡ Σύνοδος τῆς Διαμαρτυρομένης Ἐκκλησίας Γενεύης δι' ἐπιστολῆς αὐτῆς πρὸς τὴν Ἑλβετικὴν Κυβέρνησιν ζητεῖ τὴν ἀνάληψιν ἐπισήμου πρωτοβουλίας διὰ τὴν φιλοξενίαν τῶν ἑλληνοπαίδων ἐν Ἑλβετίᾳ.

Ἡ Σύνοδος τῆς Διαμαρτυρομένης Ἐκκλησίας Βέρνης ἀπεφάσισεν ὅπως, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα, ἀπευθύνῃ Ἐκκλησίᾳ ὑπὲρ τῶν ἑλληνοπαίδων.

Ἡ ἐν Γενεύῃ Διεθνὴς Ἑνωσις διὰ τὴν Προστασίαν τοῦ Παιδιοῦ ὑπόσχεται νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν ἀπάλειψιν τοῦ στίγματος αὐτοῦ τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ.

Ἡ ἐν Ζυρίχῃ ἐδρεύουσα Διεθνὴς Ὀργάνωσις Γυναικῶν, μέλη τῆς ὁποίας ἀποτελοῦν αἱ Γυναικεῖαι Ὀργανώσεις Ὀλλανδίας, Δανίας, Σουηδίας καὶ Νορβηγίας, ἀπέστειλε πρὸς τοὺς Ἀρχηγοὺς τῶν Δορυφόρων κρατῶν καὶ πρὸς τὸν Στρατάρχην Τίτο ἐπιστολήν, καθ' ἣν θεωρεῖ ὅτι οἱ γυνεῖς εἶναι οἱ μόνοι κριταὶ περὶ τῆς χώρας ὅπου δέον νὰ παραμένουν τὰ τέκνα αὐτῶν εἰς περιπτώσιν προσωρινῇ ἢ μονίμῳ ἀποχωρισμοῦ.

Ἡ Ἑλβετικὴ Ὀργάνωσις Γυναικῶν ἀπηύθυνεν ἐπίσης Ἐκκλησίᾳ πρὸς τὴν Ὁμοσπονδιακὴν Κυβέρνησιν ὅπως φιλοξενήσῃ τοὺς ἀπαχθέντας ἑλληνοπαίδας.

Ἡ Ἑνωσις Ἑλβετῶν Προσκόπων ἐδήλωσεν ὅτι «θὰ παράσχῃ τὴν ἐμπροσθεν αὐτῆς ἀντίληψιν καὶ ἀλληλεγγύην εἰς κάθε προσπάθειαν ἀπελευθερώσεως τῶν ἑλληνοπαίδων».

Ἡ Καθολικὴ Ἑνωσις Νέων τοῦ Βαλαὶ ἀπέστειλεν αἴτησιν φιλοξενίας τῶν ἑλληνοπαίδων ἐν Ἑλβετίᾳ ὑπογραφομένην ὑπὸ 3,110 μελῶν αὐτῆς. Ἀναλόγους καταλόγους ὑπογραφῶν ἀπέστειλαν ἡ Ἑνωσις Καθολικῶν Γυναικῶν Γενεύης καὶ ἡ Ὁμοσπονδία Γονέων. Τέλος, οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Ἀκαδημαϊκῶν Ὀργανώσεων ὀκτὼ τῶν Σχολῶν τοῦ Πανεπιστημίου Βέρνης, συγκεντρωθέντες παρουσίᾳ τοῦ Πρυτάνεως κ. Α. Ἀμμόν, ἀπεφάσισαν, ἐν μέσῳ παρατεταμένων χειροκροτημάτων, διὰ ψηφίσματος φέροντος δύο χιλιάδας ὑπογραφῶν «νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὴν Ὁμοσπονδιακὴν Κυβέρνησιν νὰ υποστηρίξῃ τὸ κίνημα τῶν ραδιοσταθμῶν Σοττάν καὶ Μόντε Τσένερι».

Τὰ λοιπὰ Πανεπιστήμια τῆς Ἑλβετίας μετὰ τοῦ Πολυτεχνείου Ζυρίχης συνεκέντρωσαν τέσσαρας χιλιάδας ὑπογραφῶν.

Οἱ ἑλληνικοὶ φοιτητικοὶ σύλλογοι ἐπέδειξαν ἰδιαιτέραν δραστηριότητα διὰ τὴν συλλογὴν ὑπογραφῶν μετὰ τῶν ἐλβετῶν συναδέλφων αὐτῶν.

Ὁ Σύλλογος Ἑλλήνων φοιτητῶν Γενεύης ἐτέθη εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ἐπὶ τούτῳ σχηματισθείσης ἐπιτροπῆς. Τὸ αὐτὸ ἔπραξε καὶ ὁ ἑλληνικὸς σύλλογος Λωζάννης. Εἰς τὴν Ζυρίχην, ἡ μικρὰ ὁμάς τῶν ἐκεῖ φοιτητῶν ἐπέτελεσε λαμπρὸν ἔργον.

Η ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΤΜΟΝ

Ἡ πρώτη μεταπολεμικὴ ἐπιστημονικὴ ἐκδρομὴ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου διωργανώθη διὰ τὴν νῆσον Πάτμον ἀπὸ 9—12 λήξαντος μηνός. Εἰς τὴν ἐκδρομὴν ἔλαβον μέρος περὶ τοὺς 35 φοιτηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἐκ δὲ τῶν Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν συμμετείχον ὁ Πρύτανης αὐτοῦ κ. Ἑμμ. Ἑμμανουήλ, οἱ καθηγηταὶ τῆς Θεολογ. Σχολῆς κ. κ. Γ. Σωτηρίου, Δ. Μπαλάνος καὶ Π. Μπρατσιώτης, οἱ καθηγητοὶ τῆς Φιλοσοφικῆς κ. κ. Ἰ. Θεοδωρακόπουλος (κοσμητῶν) καὶ οἱ Ἀν. Ὀρλάνδος καὶ Ν. Βλάχος, ὡς καὶ ὁ ἑκτακτος Καθηγητὴς τῆς Φυσικομαθηματικῆς Σχολῆς κ. Π. Κρητικός, ὁ ὁποῖος, ὡς Πάτριος, πολὺ διηυκόλυνε τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκδρομῆς μετὰ τοῦ ἐκ τῶν ἀδελφῶν τῆς Μονῆς Πατρὸς Παύλου.

Ἡ ἐκδρομὴ αὕτη, τὸσον διὰ τὴν σύνθεσιν αὐτῆς, ὡσον καὶ διὰ τὴν φύσιν καὶ τὸν ὕψηλόν σκοπὸν καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς, ἐπέτυχε πλήρως. Συνδυάσασα ἀρμονικῶς τὸ ἐπιστημονικὸν μετὰ τοῦ πνευματικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ, τὸ ὥραϊον μετὰ τοῦ τερπνοῦ καὶ καλοῦ, ἡ ἐκδρομὴ αὕτη δικαίως ἔχει κερδίσει μέρος τῆς ψυχῆς ἰδίων ἡμῶν τῶν φοιτητῶν, θὰ παραμείνῃ δὲ ἀνεξάλειπτος εἰς τὴν μνήμην μας καὶ θ' ἀποτελῇ πηγὴν πλουσίαν ἐντυπώσεων ὥραϊων καὶ ἀναμνήσεων. Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν σημασίαν τῆς ἐκδρομῆς ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ ἡ συμμετοχὴ τοσοῦτων εἰδικῶν Καθηγητῶν, οἱ ὁποῖοι ἡρμήνευσαν εἰς ἡμᾶς τοὺς θρησκευτικούς, ἀρχαιολογικοὺς καὶ φιλολογικοὺς τῆς Ἱερᾶς Νήσου θησαυρούς. Ἀσχέτως δὲ πρὸς τὴν τοιαύτην ἐπιστημονικὴν σημασίαν αὐτῆς, καὶ μόνον τὸ θρησκευτικὸν καὶ πνευματικὸν αὐτῆς περιεχόμενον ἦτο ὕψηλόν καὶ διδασκτικώτατον διὰ μίαν ὀρθόδοξον Θεολογικὴν Σχολὴν καὶ μάλιστα ἑλληνικὴν. Τρεῖς ἡμέραι ζωῆς μακρὰν τῆς τύρβης καὶ τοῦ θορύβου τῆς πρωτευούσης, ἐντός περιβάλλοντος ἱεροπρεποῦς καὶ ἡσύχου, εἰς ἀρχαίαν μονήν, τῆς ὁποίας ἡ σεμνὴ καὶ μυστικὴ ἀτμόσφαιρα ἐξάγει ὄντως τὴν ψυχὴν, ἐν μέσῳ

.....

Οὕτω, τὸ ζήτημα τοῦ παιδομαζώματος ἀπετέλεσε τὸ κύριον θέμα τῶν δημοσίων συζητήσεων ἐν Ἑλβετίᾳ. Σχεδὸν εἰς πᾶσαν πόλιν ἢ χωρίον τῆς γαλλοφώνου κυρίως Ἑλβετίας ἐσχηματίσθησαν αὐθορμήτως ἐπιτροπαί, αἵτινες συλλέγουσιν ὑπογραφὰς προσώπων δηλούντων ὅτι εἶναι πρόθυμα νὰ συνεισφέρουν εἰς τὸ ἔργον τῆς παλιννοστήσεως τῶν Ἑλληνοπαίδων, ἄλλων δὲ προθυμοποιουμένων νὰ ἀναλάβουν τὴν φιλοξενίαν Ἑλληνοπαίδων εἰς τὰς ἐστίας τῶν.

Οἱ ἀριθμοὶ εἰς οὓς ἀνήλθον αἱ ὑπογραφαὶ εἶναι αὐτόχρονα καταπληκτικοί· αὗται ὑπερέβησαν τὰς 120.000, αἱ δὲ δηλώσεις διὰ τὴν φιλοξενίαν κατ' οἶκον τὰς 90.000.

Μεταξὺ τῶν πρώτων ὑπέγραψαν ὁ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου ἀρχιστράτηγος τοῦ ἐλβετικοῦ στρατοῦ καὶ τιμώμενος σήμερον ὡς ἐθνικὴ προσωπικότης στρατηγὸς Γκιζάν.

«Ἀληθὲς λαϊκὸν δημοψήφισμα» ἐχαρακτήρισαν εἰς τὸν Πρεσβευτὴν οἱ πλέον ἐπίσημοι ἐκπρόσωποι τῆς ἐλβετικῆς Κυβερνήσεως τὴν τεραστίαν ἀπήχησιν, ἣν εὗρε παρὰ τῷ ἐλβετικῷ λαῷ ἡ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν Ἑλληνοπαίδων ἀληθὲς θαυμασία ἐκστρατεία τοῦ ἐλβετικοῦ τύπου καὶ τῶν ραδιοφωνικῶν ἐκπομπῶν Λαντάμ.

Εἰς χώραν, ὅπου ἡ Κυβέρνησις εἶναι τόσο εὐαίσθητος εἰς τὰς ἐκδηλώσεις τῆς λαϊκῆς θελήσεως ὡς ἡ Ἑλβετία, ἡ ἐπιδεικνυομένη συμπάθεια καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἐλβετικοῦ λαοῦ προσλαμβάνει ἰδιαιτέραν ἀξίαν καὶ ἐμψυχώνει τὴν Ὁμοσπονδιακὴν Κυβέρνησιν, ἣν κατοχυρώνει εἰς πάσας τὰς ἐνεργείας αὐτῆς».

τόσων αρχαιολογικῶν θησαυρῶν καὶ ἱερῶν κειμηλίων, διὰ τῶν ὁποίων ἡ ἀρχαία χριστιανικὴ Παράδοσις τόσον ζωηρῶς ὁμιλεῖ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἐπισκέπτου, τόσον σεβάσμια καὶ προση-ῆ πρόσωπα μοναχῶν ἀγνῶν καὶ ἐναρέτων καὶ ἱεραὶ ἀκολουθαίαι νύττουσαι τὴν ψυχὴν βαθύτατα, ἥτο δ,τι ἀκριβῶς ἐχρειάζετο δι' ἓνα φοιτητὴν τῆς Θεολογίας, μέλλοντα ἐντὸς ὀλίγου ν' ἀναχθῇ εἰς τὸν ἐπίγονον αὐτοῦ ἀγῶνα ἐντὸς κοινωνίας τοιαύτης, ὥς ἡ ἡμετέρα, ἀγάπη δηλαδὴ ἰσχυρά καὶ βίωμα ἔντονον τῆς παραδόσεως τῆς σεπτῆς ἡμῶν μητρὸς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἀγλαΐσμα ὄντως τῆς καθόλου Χριστιανωσύνης, πνευματικὴ περισυλλογὴ καὶ ἑναυσμα ἰσχυρὸν πρὸς ἀρετὴν εἰς δρᾶσιν εὐαγγελικὴν πρὸς ἐξάπλωσιν τοῦ φωτὸς τῆς θείας ἀποκαλύψεως εἰς τὰς κοινωνίας μας.

Δὲν δυνάμεθα ὅμως ν' ἀγνοήσωμεν καὶ τὴν τερπνὴν πλευρὰν τῆς ἐκδρομῆς μας. Φύσις ὡραία καὶ ἐπιβλητικὴ ἀμιλλωμένη πρὸς τὴν πνευματικότητα καθόλου τῆς Μονῆς, τὰ γαλανὰ κράσπεδα τῆς Νήσου, οὐρανὸς καθαρὸς, ἡσυχία, γαλήνη καὶ ἡρεμία, τὸ λυκόφως μετὰς γλυκύτητάς του, ὁ ἄδολος, εἰλικρινὴς καὶ ἀπλαστός ἑλληνικὸς χαρακτήρ τῶν κατοίκων τῆς Νήσου, ἡ εὐγένεια καὶ ἡ καλωσύνη τῶν καθηγητῶν μας καὶ ἡ χαρὰ, ἡ εὐθυμία καὶ ὁ παλμός νέων χριστιανῶν σπουδαστῶν τῆς Θεολογίας, ὅλα αὐτὰ συνέτεινον ν' ἀπολαύσωμεν καὶ αἰσθητικῶς τὴν ἐκδρομὴν μας.

Ἡ εἰς τὴν νῆσον ἀποβίβασις μας ἔγινε περὶ τὴν 11 π. μ. τῆς 10 Μαΐου. Πρὸ πολλῆς ἤδη ὥρας τὴν προκυμαῖαν κατέλαβον οἱ μοναχοὶ τῆς Μονῆς 'Ιωάννου τοῦ Θεολόγου, ὁ κληρὸς τῆς Νήσου, οἱ μαθηταὶ τῆς Πατριάρχου Σχολῆς καὶ πολλοὶ τῶν κατοίκων. Μετὰ θερμὴν καὶ ἐγκαρδίαν ἐπὶ τόπου ὑποδοχὴν ἠκολούθησεν ἡ δι' αὐτοκινήτων ἀνάβασις μας εἰς τὴν Μονήν, ἐκτισμένην ἐπὶ τῆς ὑψηλοτέρας θέσεως τῆς Νήσου καὶ μεγαλοπρεπῶς δεσπόζουσαν αὐτῆς. Συγκινητικὸς τῷ ὄντι ὁ συναγερμὸς τῶν κατοίκων τῆς Νήσου, οἱ ὁποῖοι καταλαβόντες τὰς ὁδοὺς, ἐνθ' υσιωδῶς καὶ ἐγκαρδίως μᾶς ὑπεδέχοντο. Συγκινητικώτερα δὲ ἔτι ἦτο ἡ εἴσοδος μας ἐντὸς τῆς Μονῆς ὑπὸ τοῦς πανηγυρικῶς ἤχους τῶν κωδῶνων τῆς. Μόλις ἀφίχθημεν, ἐτελέσθη ἐντὸς τοῦ Ναοῦ τῆς Μονῆς δοξολογία, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας ὁ σεβαστὸς Καθηγούμενος τῆς Μονῆς πατὴρ Σymeὼν δεόντως μᾶς ὑπεδέχθη διὰ προσφωνήσεως του, ἐξάρας ἰδίως τὸ εὐτυχές διὰ τὴν νῆσον καὶ τὴν Μονὴν γεγονὸς τῆς πρώτης ἐπιστημονικῆς ἐπισκέψεως τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Εἰς τὴν προσφώνησιν ἀπήντησε καταλλήλως ὁ Κοσμητὴρ τῆς Θεολ. Σχολῆς κ. Π. Μπρατσιώτης, ἐκφράσας μεταξὺ ἄλλων καὶ τὴν χαρὰν ὅλων τῶν ἐκδρομῶν διὰ τὴν εὐτυχὴ εὐκαιρίαν, τὴν ὁποίαν εἶχον νὰ ἐπισκεφθῶσι τὴν Νῆσον καὶ ἐν τῷ προσώπῳ τῶν κατοίκων αὐτῆς νὰ συγχαρῶσιν διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν αὐτῆς ὅλην τὴν Δωδεκάνησον, ποῦ ἐπὶ 7 αἰῶνας διετήρησεν ἄσβεστον τὴν λαμπάδα τῆς 'Ορθοδοξίας καὶ τοῦ 'Ελληνισμοῦ.

Τὸ ἀπόγευμα οἱ καθηγηταὶ κ. κ. Σωτηρίου καὶ Μπαλάνος μᾶς παρέσχον ἱστορικὰς πληροφορίας περὶ τῆς Μονῆς καὶ τῆς Βιβλιοθήκης αὐτῆς, ἀκολούθως δὲ ἐπισκέφθημεν τὴν Βιβλιοθήκην τῆς Μονῆς. Ἡ συγκίνησις ὅλων μας ἦτο ἀπερίγραπτος. Κώδικες ἀρχαῖοι, χειρόγραφα καὶ χρυσόβουλλα Βυζαντινῶν αυτοκρατόρων καὶ ἡγεμόνων τῆς Δύσεως, πατριαρχῶν καὶ παπῶν ἀκόμη, εὐρίσκοντο ἐνώπιόν μας. Διὰ πρώτην ἴσως φοράν ἐγενόμεθα αὐτόπται τῶν πολυτιμοτάτων τούτων κειμηλίων καὶ ἠορθάνθημεν ἱερὸν δέος καὶ συγκίνησιν νὰ κατέχη τὰς ψυχὰς μας. Δὲν εἶχομεν πλέον θεωρίας περὶ τῶν θησαυρῶν τῆς Παραδόσεως μας, ἀλλὰ τὴν εἶχομεν ἥδη ζῶσαν καὶ πάλλουσαν ἐνώπιόν μας, σιωπηλὴν μὲν, ἀλλ' ἐν τῇ σιωπῇ τῆς μυρίας ἐκβάλλουσιν ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων φωνὰς καὶ συγκλονοῦσαν τὰς ψυχὰς μας. 'Οποῖον θησαυρὸν πολῦτιμον κατέχομεν οἱ 'Ελληνες 'Ορθόδοξοι, ἀγλαΐσμα καὶ κλέος τῆς χριστιανωσύνης καθόλου, καὶ ὁποῖον χρέος ἐπιτακτικώτατον ὅπως γνωρίσωμεν τοὺς πολυτίμους τούτους θησαυροὺς καὶ ἀκολούθως γνωστοποιήσωμεν αὐτοὺς

καὶ εἰς τὸ λοιπὸν πλήρωμα τῆς 'Εκκλησίας μας, καὶ διὰ καὶ ὅπως ἀξιοποιήσωμεν αὐτοὺς.

Μεταξὺ τῶν ἱερῶν τούτων κειμηλίων ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν μᾶς ἐνεποίησαν τεμάχια τοῦ λεγομένου Πορφυροῦ Κώδικος συγκείμενα ἐκ 33 φύλλων, ἐν οἷς περιέχονται κεφαλαιὰ τινὰ τοῦ κατὰ Μάρκον Εὐαγγελίου γεγραμμένα διὰ κεφαλαίων ἀργυρογραφῶν γραμμάτων. Τοῦ Κώδικος τούτου ἀναγομένου εἰς τὴν Ε' ἐκαστονταετηρίδα φύλλα σώζονται ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις Βατικανοῦ ἐν Ρώμῃ, Βιέννης, Πετροπόλεως, ὡς καὶ ἐν τῷ Βρετανικῷ Μουσείῳ τοῦ Λονδίνου, ὁ Κώδιξ δὲ διακρίνεται διὰ τὴν πολυτελεῖα αὐτοῦ λαμπρότητα καὶ ἐπιμελημένην ἐπεξεργασίαν. 'Ωσαύτως ἀξιοσημεῖωτα εἶναι αὐτὰ ἱστορημένον χειρόγραφον τοῦ βιβλίου τοῦ 'Ιωβ, ἀναγόμενον εἰς τὸν Ε' αἰῶνα, μετὰ ἐρμηνειῶν ἐν τῷ περιθωρίῳ, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον μετὰ τῶν εἰκόνων τῶν εὐαγγελιστῶν καὶ διαφόρων συμπλεγμάτων χρυσογραφῶν ἐξόχου τέχνης, γραφὴν τῷ 1345. Παραλλήλως πρὸς τοὺς ἀρχαίους τούτους κώδικας ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ σώζονται καὶ διάφορα χρυσόβουλλα Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων σχετικὰ πρὸς διαφόρους πρὸς τὴν Μονὴν δωρεὰς αὐτῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐξέχουσιν θέσιν κατέχει τὸ χρυσόβουλλον 'Αλεξίου Α' τοῦ Κομνηνοῦ ἐκδοθὲν τῷ 1088, δι' οὗ δωρεῖται ὁδὸς τὴν Πάμμον εἰς τὸν Ἰδρυτὴν τῆς Μονῆς 'Ιωάννου τοῦ Θεολόγου ὄσιον Χριστόδουλον. Χρυσόβουλλα ὡσαύτως σώζονται καὶ διαφόρων ἡγεμόνων τῆς Δύσεως καὶ βοῦλλαι Παπῶν ὡς καὶ διατάγματα τῶν Δογῶν τῆς Βενετίας καὶ φερμάνια τῶν Σουλτάνων τῆς Τουρκίας. 'Εκτὸς τούτων ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ ἀπόκεινται καὶ πολλοὶ ἐπιστολαὶ Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν καὶ Πατριαρχικὰ σιγίλλια περὶ τῶν προνομίων τῆς Μονῆς, σώζονται δὲ καὶ χρυσόγραφα εἰλητάρια παλαιότατα περιέχοντα τὰς λειτουργίας τοῦ Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, 'Ιωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καὶ τῶν Προηγιασμένων. Οὕτω διὰ τῶν ποικίλων τούτων χρυσοβούλλων τῶν διαφόρων ἡγεμόνων, τῶν Παπικῶν βουλλῶν, τῶν Σουλτανικῶν φερμανίων παρακολουθεῖ κανεὶς τὰς διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἱστορικὰς περιπετείας τῆς Μονῆς καὶ Νήσου καθόλου.

Μετὰ ταῦτα ἐπισκέφθημεν τὴν παρὰ τὴν Μονὴν 'Ιωάννου τοῦ Θεολόγου γυναικείαν Μονὴν Ζωοδόχου Πηγῆς, ἱδρυθεῖσαν ὑπὸ Παρθενίου Παγκώστα (1607). 'Εν αὐτῇ μονάζουσι περὶ τὰς 25 μοναχαὶ διακρινόμεναι διὰ τὴν ἐνάρετον αὐτῶν πολιτείαν καὶ τὴν λεπτὴν εὐγένειαν αὐτῶν. 'Εκεῖνο δὲ τὸ ὁποῖον μᾶς ἐνεποίησεν ἰσχυροτάτην ἐντύπωσιν καὶ προεῖλκυσεν ὅλων μας τὴν προσοχὴν ἦτο ἡ ἄψογος καθαριότης τῶν τοῦ Ναοῦ τῆς Μονῆς, ὅσον καὶ τοῦ μικροῦ Συνοδικοῦ αὐτῆς. Καθαριότης μὲν ὕλική, πλην ὅμως σύμβολον ἀσφαλές τῆς ψυχικῆς καθαρότητος τῶν ἀγνῶν αὐτῶν παρθένων, αἱ ὁποῖαι, καταφρονήσασαι τῶν θελημάτων τοῦ κόσμου, ἀφιέρωσαν ἑαυτὰς εἰς τὴν κατὰ μόνας λατρείαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἀφοσίωσιν εἰς Αὐτόν. Μὴ δὲ νομίση τις ὅτι ὁ ἀγνὸς ὁδὸς ὁμιλος τῶν μοναζουσῶν εἶναι τελείως ἀποκεκομμένος τῆς ζωῆς τῆς κοινωνίας. Ἡ Μονὴ εἶναι ἐν ταύτῳ καὶ ἄσουλόν, ἐνθα εὐρίσκουσι παρηγορίαν καὶ ἀνακούφισιν ὅσαι ἐδέχθησαν βαρείας τὰς τρικυμίας τῶν περιστάσεων τοῦ βίου καὶ ὅσαι ζητοῦν βακτηρίαν πνευματικὴν καὶ σωματικὴν διὰ τὰς σωματικὰς νόσους καὶ λοιπὰ δεινὰ τῆς ζωῆς. Παραπλήσια συναισθήματα δοκιμάζει τις ἐπισκεπτόμενος ὡσαύτως καὶ τὴν ἐν τῇ Νήσῳ γυναικείαν Μονὴν «Ὁ Εὐαγγελισμός», ἱδρυθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Μακαρίου Καλογερά τοῦ καὶ Ἰδρυτοῦ τῆς Πατριάρχου Σχολῆς καὶ ἀνακαινισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἐκ τῶν Πατέρων τῆς Μονῆς 'Ιωάννου τοῦ Θεολόγου σεβασμίου ἀρχιμανδρίτου 'Αμφιλοχίου. Σημειωτέον δὲ ὅτι τὴν ὄντως ἀξιοθαύμαστον κοινωνικὴν ἀποστολὴν τῆς ἡ Μονῆς ἐκπληροῖ κατ' ἐξοχὴν διὰ τοῦ ἐν Ρόδῳ 'Ορφανοτροφείου θηλέων «ἡ Βασιλόπαις Μαρία» διευθυνομένου ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν τῆς μονῆς. Πρότυπα ὄντως μοναστήρια, ὅπου τὸ γυναικεῖον θρησκευτικὸν πάθος εὐρίσκει τὴν πραγματικὴν καὶ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

'Εκ βαθέων.

Οι τόμοι τοῦ ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῆς Κύπρου μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος δημοψηφίσματος, τοὺς ὁποίους ἐντολῇ τῆς Κυπριακῆς Ἐθναρχίας ἐκδόμειον ἐνταῦθα ἡ Κυπριακὴ Πρεσβεία, περιέχουν τὴν ἐκ βαθέων ἐπιμόνον καὶ διάτορον κραυγὴν τοῦ πόθου τῆς ἐλευθερίας τῆς παγκυπρίου ἑλληνικῆς ψυχῆς, πρωτοστατούσης δὲ τῆς Ἐκκλησίας ἐκ βαθέων ἡγάλαξε σύμπαν τὸ πανελλήνιον, οὗ τῷ ἐδόθη ἡ εὐλογητὴ εὐκαιρία νὰ ἐνώσῃ κατὰ τὸν μᾶλλον ἐπίσημον τρόπον τὴν ἐτοιμότητά του νὰ συμπανηγυρίσῃ ὡς τάχιστα τὰ κυπριακὰ ἐλευθέρια. Ὁλόκληρον τὴν ἱστορίαν τῶν ἑλλήνων ἀποτελοῦν ἐπ'ἀλλήλοις θρίαμβοι τῶν εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἐλευθερίας ἀνεκλαλήτων των θυσιῶν, διότι ἀπὸ καταβολῆς ἑλληνισμοῦ ὁ πόθος τῆς ἐλευθερίας ἀποτελεῖ τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς τὸ μονιμώτερον, αἰγιωτάτερον, θερμώτερον, εὐγενέστερον καὶ ὠραιότερον αἷτημα. Καὶ μετεφράζετο τοῦτο πάντοτε, θᾶπτον ἡ βρά-

.....

ἀληθῆ αὐτοῦ ἐκδήλωσιν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ πρὸς τὴν κοινωσίαν.

(Ἔπεται τὸ τέλος)

Ἄ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Τελειόφοιτος τῆς Θεολογίας

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

ΤΟΥ ΔΕΜΑΤΟΣ ΕΠΑΝΑΠΑΤΡΙΣΜΟΥ

Παρελήφθησαν καὶ ἀπεστάλθησαν μέχρι τοῦδε καὶ εἰς τὰ ἀκρότατα σημεῖα τῆς Ἑλλάδος, χάρις εἰς τὴν γενναϊότητα καὶ πρόθυμον συνεργασίαν πάντων τῶν ἁρμοδίων εἰς τὰ ἡμέτερα συγκοινωνιακὰ μέσα ἐπισήμων καὶ ἀνεπισήμων κρατικῶν ὁργάνων καὶ ἰδιωτῶν :

1) Περὶ τὰς 450.000 ἀτομικῶν δεμάτων, ἡ ἀξία τῶν ὁποίων ἀνέρχεται κατὰ τοὺς μετριοτέρους ὑπολογισμοὺς εἰς 80.000.000.000 δραχ., πλὴν τῶν 10.000.000.000 περίπου, εἰς ὅσα ὑπολογίζονται αἱ δωρεὰν προσερχθεῖσαι ὑπηρεσίαι συγκεντρώσεως, συσκευασίας, μεταφορᾶς καὶ ἐπὶ τοῦ διανομῆς τῶν ἀποσταλέντων.

2) Παραληφθέντα ἀπὸ τῶν ἀποθηκῶν τῶν ὑπολειμμάτων τῆς Οὐνρα α) διανεμηθέντα α) περὶ τὰς 200.000 τεμάχια ἱματισμοῦ· β) 100.000 ζεύγη ὑποδημάτων· γ) 200.000 ζεύγη καλυμμάτων· δ) 25.000 πήχεις ὑφασμάτων καὶ λοιπὰ δευτερεύοντα εἶδη, ὥς καὶ ἀρκεταὶ χιλιάδες ἀτομικῶν γεωργικῶν ἐργαλείων. Τὰ ποσὰ ταῦτα θὰ ἀξήθωσι μετὰ τὴν συγκέντρωσιν καὶ τῶν ὑπολειφθέντων.

3) 48 τόννοι ἱματισμοῦ ἐκ τοῦ ἐράνου τῆς μεγαλονήσου Κύπρου.

4) Παρὰ τοῦ Σουηδικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ 50 τόννοι ἱματισμοῦ, 17 τόννοι γεωργικῶν ἐργαλείων καὶ 3 τόννοι φαρμακευτικῶν εἰδῶν.

5) Παρὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν 75 τόννοι ἱματισμοῦ, 7.000 ζεύγη ὑποδημάτων, 3.000 κουβέρται καὶ 28 κιβώτια εἰδῶν οἰκοκυρικῆς, 150 τόννοι δσπρίων καὶ δημητριακῶν, περὶ τοὺς 65 τόννοι σπορελαίου, γάλακτος, κακάου, μακαρονίων, κονσερβῶν κλ.

6) Ὑπὲρ τοὺς 10 τόννοι ἱματισμοῦ καὶ κουβερτῶν παρὰ διαφόρων παροικῶν καὶ ἰδιωτῶν τοῦ ἑξωτερικοῦ, ἑλλήνων καὶ ξένων.

Αἱ παραλαβὰι εἰδῶν καὶ αἱ ἀποστολαὶ αὐτῶν μετὰ ἀλλοῦ συνοδείαν οὔτε διεκόπησαν, οὔτε ἐπερατώθησαν, παρεκλήθησαν δ' αἱ κατὰ τόπους Ἐκκλησιαστικαὶ Ἀρχαὶ νὰ ἀναφέρωσι πᾶσαν τυχόν ἑλλειψιν ἢ ἀνεπάρκειαν, θεραπευομένην ἐν σπουδῇ, κατὰ τὸ δυνατόν, διὰ συμπληρωματικῶν ἀποστολῶν.

διον, εἰς γεγονότων θριάμβους. Διὰ τοῦτο οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία οὗ καὶ ἡ Κύπρος δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ἐναγκαλισθῇ τὴν ἐλευθερίαν ὡς βέλαιον γέρας τῆς μακραίωνος τῆς ὑπομονῆς.

Oberammergau.

Πολὺς πάλιν ἐν τῷ τύπῳ ἐγένετο λόγος περὶ τῶν ἐν Oberammergau γνωστῶν ἀνὰ δεκαετίαν ἀναπαρσιτάσεων τῆς ζωῆς καὶ τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐφεπεινῆς ἐπαναλήψεως των μετὰ δεκαεξαετῇ ὑπὸ τῶν ἀνωμάλων περιστάσεων ἐπιβληθεῖσαν διακοπὴν. Ἄλλ' ἀνεξαρτήτως τοῦ οὗ ἡ ὑπὸ ἡθοποιῶν θεατρικῇ ἀναπαράστασις τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ ἀποκορυφωτικὴν βεβήλωσιν τοῦ δ,τι ὑπάρχει διὰ τὴν χριστιανικὴν ψυχὴν ἀγιώτερον, ὡς πολλάκις καὶ ἄλλοτε ἐτονίσσαμεν, αἱ ἐν τῇ βαυαρικῇ πόλει ἐξ ἁγῶν θρησκευτικῶν διαθέσεων τὸ πρῶτον προελθοῦσαι αὐταὶ σκηνοθεσίαι ἐξεκλήθησαν βαθμὴν εἰς ἐμποροπονηγυρικὰς ἐκμεταλλεύσεις, μεταβαλλούσας τοὺς χωρικοὺς εἰς καπῆλους τῆς θρησκείας πρὸς προσέλκυσιν ὡς πλείστων θεατῶν ἐκ διαφόρων χωρῶν. Αὐτῶν, δυστυχῶς, τὸν χαρακτῆρα φέρουν καὶ αἱ κατὰ τὴν Μεγάλην Ἑβδομάδα εἰσκομιζόμεναι κατ' ἔτος καὶ ἐνταῦθα κινηματογραφικαὶ ταινίαι, αἵτινες διὰ τοῦτο ὅσον ἀποτροπιασμὸν προκαλοῦν.

Εἴνε ἐπιχειρήσεις ἀνθρώπων «νομιζόντων πορι-
σμοὺς εἶναι τὴν εὐσέβειαν».

Τὸ μῖασμα.

Οὐδεμίαν ἐκπληξιν προκαλεῖ ἡ ἐκ Βερολίνου πρόσφατος εἰδησις οὗ ἡ ὑπὸ κομμουνιστικῆν δεσποτείαν τελοῦσα κυβερνήσις τῆς ἀνατολικῆς Γερμανίας προβαίνει εἰς πολλαπλασίαν κατὰ δεκάδας χιλιάδων ἐκτυπώσεις τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ ἱστορία τῆς ἀρχαιότητος» ἀντιχριστιανικοῦ βιβλίου τοῦ ῥώσου χριστιανάρχου καθηγητοῦ Μισούλην, διὰ νὰ διδασχθῶν ἐξ αὐτοῦ οἱ γερμανόπαιδες, οὗ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς οὐδέποτε ὑπῆρξε καὶ οὗ τὸ περιεχόμενον τῆς ἀγ. Γραφῆς ἀποτελεῖται ἐκ μυθευμάτων καὶ φανταστικῶν γεγονότων. Πρέπει καὶ ἡ γερμανικὴ νέα γενεὰ νὰ μολυνθῇ διὰ τοῦ ἀπὸ τοῦ κομμουνιστικοῦ βορρᾶ ἐξαπολυομένου μῖασματος, κατὰ τοῦ ὁποίου οὐδεμία ἐπιτρέπεται ἀντίδρασις, διότι ἀντιλογία δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς δούλους. Εἰς τὴν σημερινὴν σοβιετικὴν ἐπικράτειαν ἐπιτρέπεται ὡς οὐδὲν κατὰ τὸν θεοσκεύειν, ἀλλ' ἐνῶ εἴνε ἐλεύθερος ὁ πόλεμος κατὰ τῆς θρησκείας, ἡ ἀπολογητικὴ αὐτῆς ἔμυνα ἀπαγορεύεται ἀπολύτως. Αὐτὴ εἴνε ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως εἰς τὴν ἀριφαντῇ κομμουνιστικῇ ἐννοιολογίᾳ.

Ἀμνηχανία.

Ὅσας παρατηρεῖται παρὰ ταῖς ἀλληλανεύοντων ἐπιχειρημάτων κατὰ ὑπερφυσικῶν ἀληθειῶν καὶ γεγονότων, ἀποβαίνει προφανὴς ἡ ματαιότης τῆς ἀγωνίας τῆς ορθολογιστικῆς προσπαθείας, ἀμνηχανοῦσης εἰς τὴν ἐξέγερσιν τοῦ τρόπου τῆς ἀπὸ τοῦ υπερφυσικοῦ ἀπαλλαγῆς. Εἰς τὸ ἀδιέξοδον τοῦτο ἐφαρμάθη εὐρεθεὶς καὶ ὁ πολὺπλαγκτος ἐρευνητὴς τοῦ Σύμπαντος ῥωσοεβραῖος δόκτωρ Ἰμμανουὲλ Βελικόβσκι, ἐπινοήσας τὴν κατ' αὐτὰς ἐξαγγελεῖσαν ἐρημνείαν

της υπό των ἑβραίων διαβάσεως της 'Ερυνθῆς θαλάσσης δι' ἐπεμβάσεως τοῦ πλανήτου «'Αφροδίτη», ὑπὸ μορφὴν κομήτου πλήξαντος τὴν 'Ερυνθῆν διὰ γιγαντιαίου σπινθήρος διανοίξαντος δίοδον καὶ μετὰ ταῦτα ὁμβροῦσαντος τὸ μάννα εἰς τοὺς οὕτω σωθέντας ἑβραίους! 'Ομολογητέον, οὗτοι εἰς τὰς ἀμετρούτους παραδοξολογίας τοῦ 'Ορθολογισμοῦ ἡ ἀμνηχανία τοῦ 'Ιμμάνουελ τάσσει τὸν μετεωροσκόπον τοῦτον «ἐρευνήτην» εἰς τὴν πρώτην ἐν γεωαιολόγων γραμμῇ.

Ὁ ἀνεκδιήγητος.

Πολλὰς ἐξακολουθεῖ νὰ παρέχῃ τὰς ἀφυορμάς στενωχωρῶν εἰς τὸν προσιτάμενόν του Προσθεράρχην Καντερβουρίας ὁ ἀνεκδιήγητος πρωθιερεὺς τοῦ καθεδρικοῦ του ναοῦ δόκιμος Τζόνσον διὰ τῶν ὑπὲρ τοῦ κομμουνισμοῦ ἀδιστάκτων του καὶ συνεχῶν ἐξορμήσεων. Ὁ μόνον διὰ προπαγανδιστικῶν δηλώσεων καὶ εἰδικῶν συγγραφῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ περιοδεῶν ἀνὰ τὸν ἀγγλοσαξωνικὸν κόσμον ἀκάματος περιφέρεται συστηματικὸς ἀπολογητὴς τῶν κομμουνιστικῶν λαμπροτήτων, εἰς οὐδὲν λογιζόμενος οὔτε τὴν ἀρνησιν τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἀμερικανικὸν ἔδαφος, οὔτε τὴν ἐξενελετιστικὴν ὑποδοχὴν, ἣς ἤξειώθη ἑορτάως ὑπὸ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς καναδικῆς πόλεως Χάμιλτων. Ἐνῶ δὲ εἶνε εἰς ἄκρον ἀνεπιθύμητος ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ διακονίᾳ τῆς Καντερβουρίας καὶ ἀποκηρύσσεται ὑπὸ τοῦ προσιταμένου τοῦ 'Αρχιεπισκόπου, ἡ ἀγγλικὴ νομοθεσία δὲν παρέχει εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς τὸν ἀρχὰς τὸ δικαίωμα ἀπολύσεως. Τὸ δράμα τῆς ἀγγλικανικῆς 'Εκκλησίας, ἡναγκασμένης νὰ ἀνέχεται εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἐπισκόπου καὶ κληρικῶν ἐπισήμων ἀρνητὰς τῆς θεότητος τοῦ δὲ τὰχα λατρεύον Κυρίου καὶ πιστοὺς τοῦ Μαρξισμοῦ ὁπαδοὺς συναποδεχομένους τὸ περὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ δόγμα του ὅτι εἶνε «ὅπιον διὰ τὸν λαόν»!

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Δι' Ἐγκυκλίου αὐτῆς πρὸς τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας (ἀριθ. 592, 27 Μαΐου 1950) ἡ 'Ι. Σύνοδος, ἔχουσα ὑπὸ ψφει τὸ ὑπ' ἀριθ. Κ. 8078 καὶ ἀπὸ 3ης τρέχοντος μηνὸς ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν (Γεν. Δίνοις Δημ. Περιουσίας—Δίνοις Ἑθνικῶν Κληροδοτημάτων—Τμήμα Β'), σχετικῶς πρὸς τὰς ἐνεργείας, εἰς ἃς δέον νὰ προβάλῃ κατὰ καθήκον καὶ κατόπιν τῶν υποδείξεων τῆς ὡς ἄνω Ὑπηρεσίας τὰ Ἐκκλησιαστικά Συμβούλια τῶν Ἱερῶν Ναῶν, ὑπὲρ ὧν καταλείπονται περιουσιακὰ στοιχεῖα διὰ πράξεων ἐν ζωῇ ἢ αἰτίᾳ θανάτου, πρὸς διασφάλισιν τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω κληροδοτουμένων, ὡς καὶ τήν, κατὰ τὸ διαληφθὲν ὑπουργικὸν ἔγγραφον, διαπιστωθεῖσαν εἰς τινὰς περιπτώσεις ἀμέλειαν Ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων περὶ τὴν συμμόρφωσιν αὐτῶν πρὸς γενομένης ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ἐκ τῶν σχετικῶν νόμων ἀρχῶν υποδείξεις πρὸς κατοχύρωσιν τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος δικαιωμάτων Ἱερῶν Ναῶν, παρακαλεῖ αὐτοὺς ὅπως προβῶσιν εἰς αὐστηρὰ συστάσεις πρὸς τὰ Ἐκκλησιαστικά Συμβούλια τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῆς ἐπαρχίας αὐτῶν ὑπὸ τὸ διαγραφόμενον ἀνωτέρω πνεῦμα, τῆς ταχείας δηλονότι ἐνεργείας καὶ συμμορφώσεως αὐτῶν πρὸς τὰς υποδείξεις τῶν ὑπὸ τῶν σχετικῶν νόμων ἐντεταλμένων διὰ τὸν προμηθέντα σκοπὸν.

—Τῇ 20 λήξαντος μηνὸς ἡ 'Ι. Σύνοδος ἐτέλεσεν ἐν

τῷ καθεδρικῷ ναῷ τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Δαμασκηνοῦ, ἱεουργοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Σπυρίδωνος, συμπαραστατομένου ὑπὸ συνεδίων μελῶν. Κατὰ τὸ μνημόσυνον παρήσαν ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐθνικῶν καὶ Ἑθνικῆς Παιδείας, ὁ τῆς Δικαιοσύνης καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι.

Ἀποστολικὴ Διακονία. Ὑπὸ τῆς 'Ι. Συνόδου ἀπεφασίσθη ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς 23ης λήξαντος μηνὸς ἡ ἄμεσος σύστασις Ἐκκλησιαστικοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ, οὗτινος ἡ ὀργάνωσις καὶ λειτουργία ἀνετέθη τῇ Ἀποστολικῇ Διακονίᾳ.

Κριθέντος ὡς ἀκαταλλήλου τοῦ σήμερον χρησιμοποιομένου διὰ τὸ Βιβλιοπολεῖον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας χώρου, κατηρτίσθη σχέδιον οἰκοδομήσεως εἰδικῶς πρὸς τοῦτο κτιρίου ἐπὶ τῶν ὁδῶν Μητροπόλεως καὶ Πεντέλης.

Ἐξεδόθη καὶ κυκλοφορεῖ τὸ γ' τεύχος τῶν *Βιωτῶν Ἀγίων* τοῦ ἀειμνήστου Μιχ. Ἰ. Γαλανοῦ περιέχον τοὺς ἁγίους τοῦ μηνὸς Μαρτίου. Τιμὰται δραχ. 10.000.

Κατηρτίσθη συλλογὴ παιδικῶν καὶ νεανικῶν χριστιανικῶν ᾠσμάτων, ἥτις ἐγκριθεῖσα ἀρμοδίως δημοσιεύεται κατ' αὐτὰς εἰς βυζαντινὴν καὶ εἰς εὐρωπαϊκὴν παρασημαντικὴν μετὰ προλόγου τοῦ κ. Μανώλη Καλομοίρη.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐγένετο δεκτὸς εἰς ἀρκασιν τῇ 16 καὶ 18 λήξαντος παρὰ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως.

—Τῇ 17 λήξαντος μηνὸς ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευσε τῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὰς ἐορτάς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, μετὰ μεσημβρίαν δὲ μετέσχε τῆς συνεδρίας τοῦ Ἑθνικοῦ Ἰδρύματος.

—Τῇ παρελθούσῃ Παρασκευῇ (19) εἰς συγκέντρωσιν τῆς ὀργανώσεως «Οἱ φίλοι τοῦ χωριοῦ» ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως, τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, ὑπουργῶν καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου ὤμλησαν περὶ τῆς μέχρι τοῦδε δράσεως τοῦ ἐν λόγῳ σωματείου καὶ ξένων ὑπὲρ ἱκανῶν χωρίων ἐκ τῶν ὑπερχιλίων, ἅτινα μεγάλας ὑπέστησαν καταστροφὰς ἐκ τῆς ἐγκληματικῆς δράσεως τοῦ συμμοριτισμοῦ ὁ ἀκαδημαϊκὸς καθηγητὴς κ. Μ. Γερούλανος, ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ἀλ. Τσιριντάνης, ἡ Κα Ἑλένη Βλάχου καὶ οἱ ὑπουργοὶ Προνοίας, Γεωργίας καὶ Παιδείας. Τοὺς ὁμιλητὰς διεδέχθη εἰς τὸ βῆμα ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀντιμετωπίσας τὸ ὅλον ζήτημα τοῦ ἐπαναπατρισμοῦ ἐν τῷ συνόλῳ του καὶ ἐκ βάθρων, ἐξάρας δὲ τοὺς κινδύνους, ἂν δὲν ἀντιμετωπιθῇ τοῦτο καθ' ὅλον τὸ πλάτος του ἐτόνισεν ὅτι οἱ ἐπαναπατριζόμενοι ἔχουν ἀνάγκην πρὸ παντὸς στέγης, σχολείου καὶ ἐκκλησίας, ὡς καὶ ζῶν διὰ τοὺς ὀρεινοὺς ἰδίως συνοικισμοὺς. Τελευταίος ὁμιλήσας ὁ Βασιλεὺς διεδήλωσε τὴν βαθεῖαν του συγκίνησιν ἐπὶ τῷ ὅτι αἱ προσπάθειαι τῆς Α.Μ. τῆς Βασιλείας ὑπὲρ τῶν παθόντων πληθυσμῶν τῆς ὑπαίθρου τοσαύτην συναντοῦν κατανόησιν, δηλώσας δ' ὅτι τὸ Ἑθνικὸν Ἰδρυμα ἔχει καταρτίσει σχέδια βαθμιαίας ἀποκαταστάσεως τοῦ χωριοῦ, συνέστησε προσωπικὰς ἐπισκέψεις τῆς ὑπαίθρου, ἵνα ἔκαστος ἀντιληφθῇ τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς καὶ ἡὐχαρίστησε πάντας διὰ τὸ ἐπιδεικνυόμενον ὑπὲρ τοῦ χωριοῦ ἐνδιαφέρον.

—Τῇ ἐπαύριον (20) ἡ Α. Μ. συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Χίου, Ἐδέσσης, Μεσσηνίας καὶ Παροναξίας ἐτέλεσεν τὸ ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ναῷ Ἀθηνῶν μνημόσυνον ὑπὲρ τοῦ πρὸ ἔτους κοιμηθέντος Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Κυροῦ Δαμασκηνοῦ.

—Αὐθημέρον περὶ τὴν μεσημβρίαν ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος προέστη τῆς ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ναῷ δοξολογίας τῆς τελεσεθείας ἐπὶ τῇ ἀφίξει τῆς Κυπριακῆς πρεσβείας.

—Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης (21) ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐτέλεσε τὴν θεῖαν λειτουργίαν ἐν τῷ πανηγυρίζοντι ἰ. ναῷ τῶν Ἀγίων

Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης (Ὁμονοίας) καταμέστω εὐσεβοὺς ἐκκλησιασματος.

— Τῇ παρελθούσῃ Παρασκευῇ (26) ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κυρηνείας κ. Κυπριανοῦ, Προέδρου τῆς Κυπριακῆς Πρεσβείας.

— Τῇ Κυριακῇ τῆς Πεντηκοστῆς (28) ἡ Α.Μ. συλλειτουργοὺς ἔχουσα τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Κυρηνείας κ. Κυπριανὸν καὶ τὸν θεοφ. Ἐπίσκοπον Εὐρίπου ἐτέλεσε τὴν θείαν ἱερουργίαν ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ Ἀθηνῶν, τῇ δ' ἐσπέρα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν μέγαν ἑσπερινὸν ἐν τῷ ἱ. ναῷ τῆς Ἀγίας Τριάδος (Βύρωνος).

— Αὐθιμερὸν περὶ ὥραν 12 μεσημβρινήν προέστη ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ ἱεροῦ μνημοσύνου ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν κατὰ τὴν μάχην τῆς Κρήτης πεσόντων.

— Τῇ 29 ἡ Α.Μ. ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἐν Ἀθῆναις Προξένου τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ.

— Αὐθιμερὸν μ.μ. ἡ Α.Μ. παρέστη κατὰ τὸ ἐν τῇ Αἰθούσῃ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τελεσθὲν ὑπὸ τοῦ Συλλόγου πρὸς «Διάδοσιν τῆς Ἑλληνικῆς Μουσικῆς» ἐτήσιον μνημόσυνον Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου.

— Τῇ προχθὲς Τρίτῃ (30) τὴν Α.Μ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἐπεσκέψθη ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως κ. Πλαστήρας, αὐθιμερὸν δ' ἡ Α.Μ. ἐδέχθη τὸν Δήμαρχον Λευκωσίας κ. Θ. Δέρβην καὶ τὸν ἱερ. προϊστάμενον τοῦ ἐν Λονδίνῳ ναοῦ Ἀρχιμ. Ἰάκωβον Βίρβον.

— Χθὲς ἡ Α.Μ. ἐδέχθη τὴν Κυπριακὴν Πρεσβείαν, εἶτα δὲ τὸν ἐξ Ἀλεξανδρίας ὁμογενῆ κ. Βατημπέλαν.

— Τῇ 20 Μαΐου ὁ Θεοφ. Εὐρίπου ἀνήλθεν ἐπὶ τοῦ ἀη. «Ἰωνία» καὶ ἐχαίρειτῃσεν τὴν ἀφιχθεῖσαν ἀντιπροσωπείαν Κύπρου ἐκ μέρους τῆς Α.Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

— Ἐκ προσώπου τῆς Α.Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὁ Βοηθὸς Ἐπίσκοπος Εὐρίπου κ. Ἀλέξιος τῇ μὲν 16 ἡ-ξαντος μηνος παρέστη κατὰ τὴν ἐν τῷ Ὑπουργεῖῳ Δικαιοσύνης λογοδοσίαν τῶν πεπραγμένων τῆς Ἐταιρείας Ἀποφυλάκιζομένων, τῇ 20 παρηκολούθησε τὴν ἐορτὴν τῆς ἐν ψυχικῇ Σχολῇ τοῦ Μορφωτικοῦ Συλλόγου Κυριῶν «Ὁ ἅγ. Νεκτάριος», τῇ ἐπαύριον μετέδωκε τὴν εὐλογίαν τῆς Α.Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου εἰς τὸ Ἀνώτερον Κατηχητικὸν Σχολεῖον τῆς Μητροπόλεως ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων του καὶ τῇ παρελθούσῃ Παρασκευῇ (26) παρέστη εἰς τὴν ἐν τῷ «Παρασσοῦ» γενομένην διάλεξιν τοῦ ὁφειμένου τοῦ πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Π. Λαμπρινάκου.

— Περὶ τὴν ἐσπέραν τῆς χθὲς ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου ἐδεξιόθη ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν Συνεδριῶν αὐτῆς τὸν Πρόεδρον τῆς Κυπριακῆς Πρεσβείας Σεβ. Μητροπολίτην Κυρηνείας κ. Κυπριανόν, παλαιὸν αὐτῆς τρόφιμον. Ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν Καθηγητῶν αὐτῆς καὶ ἀντιπροσωπείας τῶν θεολόγων φοιτητῶν ὁ Κοσμητὼρ κ. Π. Μπρατσιώτης προσεφώνησε τὸν Κύπριον Ἱεράρχην κοιμιστὴν τοῦ ὑπὲρ ἐνώσεως τῆς Κύπρου μετὰ τῆς Ἑλλάδος παγκυπρίου Δημοψηφίσματος, ἀντεφώνησε δὲ εὐχαριστῶν διὰ τὴν δεξιωσίν του ὑπὸ τῆς ποτνίας μητρὸς ὁ Σεβ. Κυπριανός.

Τὸν Σεβασμιώτατον ἀπερχόμενον συνώδευσε μέχρι τῶν προπυλαίων ὁλόκληρος ἡ Σχολή.

— *Συνῶδά τῇ ὑπ' ἀριθ. 43348) 19.5.1950 ἀποφάσει τοῦ Ὑπουργείου Ὁργανισμῶν καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας, κοινοποιήθεισα πρὸς ἀπάσας τὰς ἀπὸ τοῦ Ὑπουργείου ταύτου ἐξηγούμενας ὑπηρεσίας, ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καθώρισεν ὥρας ἐργασίας τοῦ Προσωπικοῦ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀπὸ τῆς 8 π.μ. μέχρι τῆς 2.15' καθ' ἑκάστην καὶ ἀπὸ 5 μ.μ. μέχρι 7.30' καθ' ἑκάστην Τετάρτην.*

Ὡσαύτως καθώρισεν ὥραν εἰσόδου τοῦ κοινοῦ καθ' ἑκάστην εἰς μὲν τὰ Γραφεῖα τὴν 10 π.μ., εἰς δὲ τὴν Πρωτοσυμβελλίαν ἑκάστην Δευτέραν, Τετάρτην, Παρασκευὴν καὶ Σάββατον ἀπὸ ὥρας 10 π.μ. μέχρι 2 μ.μ.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἀνεκοινώθη πρὸς ἀπάσας τὰς ὑπηρεσίας καὶ τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Τ.Α.Κ.Ε.—Διὰ τῆς ἀπὸ 27-5-50 ἀποφάσεως τοῦ Διοικ. Συμβουλίου ΤΑΚΕ ἀπεφασίσθη ἡ ἐπέκτασις τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας (Ἱατρο-Νοσοκομειακῆς περιθάλψεως) καὶ εἰς τὰς συζύγους τῶν μετόχων (προεσβυτέρως).

Ὑπολογίζεται ὅτι δημοσιευομένης ἐντὸς τοῦ Ἰουνίου εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπαιτουμένης Ὑπουργικῆς ἐγκρίσεως, θὰ ἰσχύσῃ ἡ ἀνωτέρω ἐπέκτασις ἀπὸ τοῦ νέου οἰκονομικοῦ ἔτους.

Σχετικῶς, θὰ εἰδοποιηθῶσιν αἱ Ἱεραὶ Μητροπόλεις καὶ Ἐπισκοπαὶ ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Τ.Α.Κ.Ε.

Ἡ Ἀγγλικὴ συμμετοχὴ εἰς τὴν διεκκλησιαστικὴν βοήθειαν.

Περίπου τὸ ἐν τρίτον ἐκ τῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος δωρηθέντων χρημάτων κατὰ τὸ 1949 προήλθεν ἐκ τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ Ἐκκλησιῶν, αἵτινες, ἐκτὸς τοῦ ὑπ' αὐτῶν δωρηθέντος ποσοῦ τῶν 87.500 λιρῶν στερελινῶν διὰ τὴν οἰκουμένην βοήθειαν πρὸς τὰς Ἐκκλησίας τῆς Εὐρώπης, ἔστειλαν εἰς Ἑλλάδα καὶ εἶδη ἀξίας 2.750 λιρῶν, κυρίως δὲ μέλαν ὕφασμα διὰ ράσα ἱερέων.

Μεταξὺ τῶν ἐσχάτως ἐξ Ἀγγλίας εἰς Ἑλλάδα ἀποσταλέντων δώρων ἦσαν 100 κλῖναι καὶ στρώματα διὰ τὴν νεωστὶ ἀνοίξαντες τὰς πύλας Σχολῆν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, καὶ 1000 κλινοσκεπάσματα δι' αὐτὴν καὶ ἄλλας Ἱερατικὰς Σχολάς. Ὁ Διευθυντὴς τῆς ἐν λόγῳ Σχολῆς, Ἀρχιμανδρίτης Βαρνάβας Τζωρτζάτος, ἦτο εἰς ἐκ τῶν δύο ἱερέων, οἵτινες κατόπιν προσκλήσεως τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ Ἐκκλησιῶν μετέβησαν κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1948 εἰς Ἀγγλίαν καὶ παρηκολούθησαν ἐπὶ τρεῖς μῆνας τὴν λειτουργίαν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, τὴν δρᾶσιν τῶν νέων καὶ ἄλλας δράσεις τῆς Ἐκκλησίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΠΟΛΕΩΣ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ ΚΠόλεως, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐξελέξε Μητροπολίτην μὲν Δέρκων τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ἰμβρου καὶ Τενέδου κ. Ἰάκωβον, Μητροπολίτην δὲ Κρήτης καὶ πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης τὸν θεοφιλ. Ἐπίσκοπον Ἀρκαδίας κ. Εὐμένιον. Ἐν ταυτῷ ἐξέλεξεν Ἐπίσκοπον βοηθὸν τοῦ ἐν Παρισίῳ πατριαρχικοῦ Ἐξάρχου τῶν ἐν Εὐρώπῃ ὀρθοδόξων ρωσικῶν παροικιῶν Σεβ. Μητροπολίτου Βλαδιμηρού τὸν ἐν Φλωρεντίᾳ ρώσον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἰωάννην ὑπὸ τίτλῳ Μεσσηνίας καὶ Σικελίας.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΣΙΝΑ

Κατὰ πληροφορίας ἐξ Αἰγύπτου, πολυάριθμος ἀποστολὴ ἀμερικανῶν ἐπιστημόνων διαφύγων ἀμερικανικῶν Ἰνστιτούτων μετέβη εἰς τὴν ἱερὰν μονὴν τοῦ Σινᾶ ὅπως λάβῃ φωτογραφίας πάντων τῶν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ αὐτῆς χειρογράφων καὶ ἄλλων κειμηλίων, ἵνα διὰ προσεχοῦς ἐκδόσεως τῶν καταστησῶσιν αὐτὰ γνωστὰ εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἐξεδόθη καὶ ὁ δεῦτερος τόμος τῶν «Πεπραγμένων τῆς Συνδιασκέψεως πρωτοεραρχῶν καὶ ἀντιπροσώπων αὐτοκεφάλων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν» (Μόσχα 1949, σελ. 462) [8—18 Ἰουλίου 1948], περιλαμβανὼν τὰς ἀκολουθοῦσας κατ' αὐτὴν γενομένας ἀνακοινώσεις καὶ τὰς μετ' αὐτὰς ἀποφάσεις: «Ἡ οἰκουμένη κίνησις καὶ ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία», «Ἡ οἰκουμένη κίνησις καὶ ἡ ὀρθόδοξος ρωσικὴ Ἐκκλησία», τὰς περὶ τῶν θεμάτων «Τὸ Βυτικανόν καὶ ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία», «Ἡ ἀγγλικανικὴ Ἱεραρχία», «Τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον» καὶ «Ἡ οἰκουμένη κίνησις καὶ ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία» ἐπανειλημμένας εἰδικὼν Ἐπιτροπῶν συνεδρίας. Ἐπακολουθοῦν αἱ ἐπὶ τῶν ζητημάτων τούτων ληφθεῖσαι ἀποφάσεις τῆς ὁλομελείας καὶ ἐν κατακλείδι προσφώνησις τοῦ ρώσου Πατριάρχου, πρότασις τοῦ Πατριάρχου Σερβίας, δι' ἀγγελία πρὸς τοὺς χριστιανούς.

νοὺς τοῦ κόσμου καὶ λόγος τοῦ Πατριάρχου Ρουμανίας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἀναφέρονται μόνον τὰ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν ἀποστελλόμενα.

Γ.

Ἡ γνῶσις τῆς ἱστορίας τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἡ γνωριμία τῶν προσώπων, ἅτινα ἔδρασαν ἐν αὐτῇ εἶναι ἐν ἑκ τῶν θετικωτάτων μέσων πρὸς σχηματισμὸν δικαίας ἀντιλήψεως περὶ τῆς ἀξίας καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ χριστιανικοῦ κηρύγματος καὶ πρὸς καλλιέργειαν πεφωτισμένης χριστιανικῆς συνειδήσεως, ἡ ἔλλειψις τῆς ὁποίας ὀφείλεται καὶ εἰς τὴν ἀμάθειαν καὶ εἰς τὴν παρεξήγησιν, ἥτις παρὰ τοῖς πολλοῖς ἐπικρατεῖ ὡς πρὸς τὴν ἀφορώσαν τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν ἱστορικὴν πραγματικότητα, ἥτις παρέχει καὶ ζωντανὰ τὰ πρότυπα τῆς πραγματοποίησεως τοῦ ὑπ' αὐτῆς προβεβλημένου ἰδανικοῦ. Εἰς τὴν τοιαύτην ἱστορικὴν διαφώτισιν τῆς χριστιανικῆς συνειδήσεως ἀποβλέπουσι τὰ ὑπ' ἀριθ. 14 καὶ 17 ἔργα τῆς *Βιβλιοθήκης τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας*.

Ἐκ τούτων τὸ πρῶτον, *Δημητρίου Σ. Μπαλάνου* Ἀκαδημαϊκοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν *Οἱ Πατέρες καὶ Συγγραφεῖς τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας* (ἔτος ἐκδόσεως 1949, σελίδες 166) ἀναφέρεται εἰς τὸν βίον καὶ εἰς τὴν δράσιν τῶν μεγάλων Πατέρων καὶ συγγραφέων τῶν ὀκτῶ πρώτων αἰώνων τῆς χριστιανικῆς ἱστορίας καὶ ἀπευθύνεται, κατὰ τὸν σ., «εἰς τὸν ἱερὸν κλῆρον καὶ εἰς μορφωμένον κοινόν, ἐπιθυμοῦν νὰ γνωρίσῃ τὰ τῆς γραμματολογίας τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας», ὡς λίαν ὀρθῶς δὲ τονίζεται ἐν τῷ Προλόγῳ τοῦ ἔργου, «δὲ ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἔχει ἰδιάζουσας σημασίαν ἡ σπουδὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς γραμματολογίας, ἐφόσον οἱ πλείστοι καὶ σπουδαιότεροι τῶν συγγραφέων αὐτῆς εἶναι Ἕλληνες καὶ ἡ ἐξέτασις τούτων ἀποτελεῖ τμήμα καὶ δὴ σπουδαιότατον τῆς ἑλληνικῆς γραμματολογίας».

Τὸ βιβλίον τοῦτο ἀποτελεῖ ἀνάγκαιον συμπλήρωμα τῶν ὑπ' ἀριθ. 1 καὶ 3 προμνημονηθέντων ἔργων τῆς αὐτῆς σειρᾶς, ἐν οἷς περιλαμβάνονται ἐκλεκτὰ ἀποσπάσματα ἐκ τῶν σπουδαιότερων ἔργων τῶν πατέρων καὶ διδασκάλων τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, δύναται δὲ νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς σπουδαιότατον βοήθημα διὰ τοὺς φοιτητὰς τῆς Θεολογίας, δεδομένου ὅτι πρὸ πολλοῦ ἤδη ἔχει ἐξαντληθῇ ἡ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ σ. τῷ 1930 ἐκδοθεῖσα *Πατρολογία*, καθὼς καὶ τὸ ἐκδοθὲν τῷ 1942 σύγγραμμα τοῦ ἰδίου ὑπὸ τὸν τίτλον *Μεγάλοι μορφαὶ τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας*, τοῦ ὁποίου καὶ οἰονεὶ ἐπέκτασις εἶναι τὸ παρὸν ἔργον. Ἡ σύντομος σαφήνεια, ἥτις διακρίνει τὸ ἔργον, καὶ ἡ γλαφυρότης τοῦ ὅψους καθιστᾷσι τοῦτο —παρεκτὸς τῆς σπουδαιότητος χρησιμότητος αὐτοῦ— λίαν ἐπαγωγὸν ἀνάγνωσμα καὶ διὰ τοὺς μὴ ἀσχολουμένους εἰδικῶς περὶ τὰ θεολογικά καὶ τὰ γραμματολογικά ζητήματα. Τὸ βιβλίον κοσμεῖται ὑπὸ ἐπτά εἰκόνων φιλοτεχνηθειῶν ὑπὸ τοῦ διακεκριμένου βυζαντινογράφου κ. Φ. Κόντογλου, ἐντολῇ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἐπὶ τῇ βάσει ἀρχαίων προτύπων.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 17, *Εὐαγγέλιον Δ. Θεοδώρου* Καθηγητοῦ τοῦ Κολλεγίου Ἀθηνῶν, *Ἡρώδης τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης* (*Διὰ τὴν ἀποστολὴν διὰ τῶν αἰώνων*, ἔτος ἐκδόσεως 1949, σελίδες 223), πραγματεύεται περὶ τῆς ἐν γένει ἱστορίας τοῦ θεομοῦ τῶν διακονισσῶν τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰδικώτερον περὶ τῶν γνωστῶν ἐν τῇ ἱστορίᾳ χριστιανῶν γυναικῶν, αἵτινες ἔδρασαν ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην ἐν τῷ τεραστίως ἀναπτυχθέντι κοινωνικῷ ἔργῳ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης ὑπὸ τὴν πνοὴν τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἀποτελεῖ ἡ ἑκθεσις ἀληθὴ ὕμνον ὑπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων συντεθειμένον πρὸς τὴν γυναικείαν ἀφοσίωσιν καὶ δραστηριότητα καὶ πρὸς τὴν σπουδαίαν αὐτῆς συμβολὴν εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἔργον τοῦ Χριστιανισμοῦ, λίαν

δ' ἐπικαίρως δημοσιεύεται κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τῆς γενικῆς ἀνασυγκροτήσεως, εἰς τὴν ὁποίαν σπουδαιότατην ἔχει νὰ προσφέρῃ συμβολὴν ἡ ζωοποιὸς δύναμις τῆς Ἐκκλησίας ἐγκαίρως τιθεμένη εἰς ἐνέργειαν καὶ δράσιν. Ὁ τοσαῦτα προσεγγικὸν εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν θεομὸς τῶν διακονισσῶν, ὅστις πολλὰς καὶ σήμερον προσφέρει ὑπηρεσίας εἰς τὰς χώρας τῆς Δύσεως *μετενεχθεὶς ἐκ τῆς ἐκ τοῦ ἡμῶν Βυζαντίου*, εἶναι καιρὸς νὰ ἀναζήσῃ καὶ παρ' ἡμῖν, λίαν δ' ὀρθῶς καὶ ἐπικαίρως ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία ἐσκέφθῃ περὶ τούτου καταρτίσασα ἤδη, ὡς γνωστὸν, καὶ τὰ σχέδια τῆς ἰδρύσεως εἰδικῆς Σχολῆς πρὸς μόρφωσιν διακονισσῶν, ἥτις λίαν προσεχῶς θὰ θεμελιωθῇ εἰς τὸν εὐρύτατον περὶ τὸ Ἱ. Προσκύνημα τῆς Ἀγίας Βαρβάρας (Δαφνίου) χώραν, ἔνθα καὶ ἄλλα μορφωτικά διὰ τὰς νεάνιδας σχεδιάζονται νὰ κτισθῶσιν ἐκκλησιαστικά ἰδρύματα. Τόσον πολὺ, ἐν τούτοις, ὀρισμένα πράγματα ἔχουν λησμονηθῇ, ὥστε ξενίζει τοὺς πολλοὺς καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ ὀνομασία τῶν, μεταξὺ δὲ τούτων καὶ ἡ λέξις *διακόνισσα* μεγάλῃν προκαλεῖ σήμερον τὴν κατάπληξιν καὶ τὴν περιέργειαν τῶν περισσοτέρων, καὶ τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν ἀγνοίαν τῆς ἱστορίας τοῦ τόσον συνδεμένου μὲ τὴν ζωὴν τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους μας, εἰς τὴν μεγίστην μάλιστα ἀκμὴν τῶν, εὐεργετικοῦ τούτου ἐκκλησιαστικοῦ θεομοῦ. Τὸ περὶ τῶν διακονισσῶν, λοιπόν, βιβλίον τοῦτο τοῦ κ. Εὐαγγ. Θεοδώρου, τὰς ὁποίας δικαίως καὶ χαρακτηριστικῶς ὁ σ. ἀποκαλεῖ «ἡρώιδας τῆς ἀγάπης», πληροῖ σπουδαιότατον ἐν προκειμένῳ κενὸν καὶ πρέπει νὰ διαδοθῇ εὐρύτατα, ἰδίᾳ μεταξὺ τῶν πεπαιδευμένων ἑλληνίδων, διὰ τὰς ὁποίας ἀνοίγει ὀρίζοντας εὐγενῶν σκέψεων περὶ τῆς ἀποτελεσματικωτέρας χρησιμοποίησεως τῶν ἀναμφισβητήτως κολῶν καὶ γενναίων διαθέσεων τῶν περισσοτέρων ἐξ αὐτῶν. Διάκονος τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, ἐν τῇ εὐρυτέρᾳ τῆς λέξεως ἐννοίᾳ, δύναται ν' ἀποβῇ πᾶσα ὀρθόδοξος ἑλληνίς, καταλλήλως ὀδηγουμένη, χωρὶς νὰ εἶναι ἀάγκη νὰ καταταχθῶσιν ὅλαι—τοῦτο ἄλλωστε εἶναι ἀδύνατον—εἰς τὰς τάξεις τῶν εἰδικῶν ἔργων καὶ ἀποκλειστικώτερον μελλουσῶν ν' ἀφιερῶσιν εἰς τὴν ἱεραποστολικὴν καὶ κοινωνικὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην τῶν βιβλίων, ἅτινα ἀναφέρονται εἰς τὴν γνωριμίαν τῶν ἱστορικῶν μορφῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ δύναται νὰ καταταχθῇ καὶ ἡ πασίγνωστος σειρά τῶν *Βίων τῶν Ἀγίων τοῦ Μηνολογίου τῆς Ὁρθόδοξης Ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας* τοῦ ἀειμνήστου *Μιχαὴλ Ι. Γαλανοῦ*, Μεγάλου Ρήτορος τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας καὶ Διδασκάλου τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος († 1948), ἥτις, τὸ πρῶτον ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ αἰοδύμου σ. καὶ ἡρώτατος ἐξαντληθεῖσα, ἐπανεκδίδεται ἤδη ἐν τῇ *Βιβλιοθήκῃ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας* (ἀριθ. 30) ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὑπὸ τοῦ σ. μικρὸν πρὸ τοῦ θανάτου του καταρτισθέντος ἀνατεθωρμένου κειμένου πρὸς δευτέραν ἔκδοσιν, ἣν ὁ ἴδιος δὲν ἐπρόφθασε νὰ πραγματοποιήσῃ. Τὸ ἔργον ἐκδίδεται κατὰ τεύχη (ἀνταποκρινόμενα πρὸς τοὺς 12 μῆνας τοῦ ἔτους), ὧν ἕκαστον περιέχει τοὺς βίους τῶν ἁγίων ἐνὸς μηνός· ἐξεδόθησαν δ' ἤδη καὶ κυκλοφοροῦσι τὰ τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου (α'), Φεβρουαρίου (β') καὶ Μαρτίου (γ'). Ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία προσέβη εἰς τὴν ἔκδοσιν ταύτην τῶν *Βίων τῶν Ἀγίων*, ἵνα ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν μεγάλῃν ζήτησιν τοῦ πρὸ πολλοῦ, ὡς εἴρηται, ἐξηντημένου ἔργου, ἀναμφιβόλως δὲ διὰ ταύτης παρέχῃ χρησίμον βοήθημα εἰς τὸν ἱερὸν Κλῆρον καὶ τοὺς περὶ τὸ θ. κήρυγμα ἀσχολουμένους καὶ ἐπαγωγὸν καὶ διδασκτικὸν ἀνάγνωσμα εἰς τὴν ἑλληνικὴν οἰκογένειαν, ἡ ὁποία τοιοῦτοτρόπως γνωρίζει τὰ κατὰ τὴν πατρίαν θρησκείαν ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων, οἷα ἔζησαν ταῦτα οἱ ἥρωες καὶ αἱ ἡρώιδες τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Ἡ δὲ εὐρίσκεται ὑπὸ τὰ πιεστήρια καὶ τὸ δ' τεύχος τοῦ ἔργου, περιέχον τοὺς ἁγίους τοῦ μηνός Ἀπριλίου.

Ε.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Γεωργίου Θ. Σακελλαρίδου καθηγητοῦ τῆς Φιλοσοφίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, Διευθυντοῦ τοῦ Ψυχολογικοῦ Ἐργαστηρίου, Φιλοσοφικά μελετήματα: III τὸ κακὸν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἡ κοινωνικὴ πρόοδος. Ἀθῆναι 1950 (σελ. 29).

Ἀναστασίου Κ. Πιερίου Ἱεροκήρυκος τῆς ὁρθοδόξου ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας, Συνοπτικὰ περὶ τῆς υπάρξεως τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ τριουποστάτου τῆς Θεότητος, περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, περὶ καιρῶν ἐθνῶν καὶ θρησκειῶν καὶ περὶ τῆς ἐξιδιασμένης ἀποστολῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἐκδοτ. οἶκος Μιχ. Τριανταφύλλου, Θεσσαλονίκη 1949 (σελ. 104).

Ἰακώβου Τ. Βισβίξη Τινὰ περὶ τῶν νομικῶν ἐθίμων ἀπὸ τῆς τουρκοκρατίας μέχρι καὶ τοῦ Βασ. Διατάγματος τῆς 25 Φεβρ. 1835. Ἀνάπτυον ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Ἀθηνᾶ». Ἀθῆναι 1949 σελ. 226—256).

Ἀρχιμ. Τιμοθέου Παπουτσάκη, Πραξιθεσθένια κρινολούδα (πυρήματα). Χανιά 1950 (σ. 63).

Θεοδώρου Σύδη, Ὀμηρικὲς ἀπηχήσεις στὴν ὕμνογραφία. Ἀθῆναι 1950 (σ. 9).

S. A. Weston Ὁ Ἰησοῦς καὶ τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς. Διασκευή ὑπὸ Εἰρ. Α. Ἀλιβζάτου (†) Β βλίου θήκη τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας διὰ παιδιὰ καὶ νέους. Πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων. Δευτέρα ἔκδοσις, Ἀθῆναι 1949 (σ. 141).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δίδου. Γεώργιον Τοιράνην, Κάτω Μηλιά Κατερίνης καὶ Ἀνδρ. Ἀντωνόπουλον, Ἀγ. Βαρβάρα Ἀκοάτας διευθύνσεις σας ἐτακτοποιήθησαν. — Διδ. Δημ. Γούταν, Κυπαρισσίαν ἐνεγράφητε φύλλα ἀπεστάλησαν.

= Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α =

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν.

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς πλήρωσιν τῆς ἐν τῷ ἐνταῦθα ἐνοριακῷ Ι. ναφ τοῦ ἀγίου Στυλιανοῦ (Ἁρεως) μιᾶς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως διὰ κανονικῆς καὶ νομίμου ἐκλογῆς συνφά τῶις ἀρθροῖς 46 κ. ἐ. τοῦ περὶ Ι. ναῶν καὶ ἐφημερίων Α. Ν. 2200)40, ὡς ἐτροποιοιῆθη διὰ μεταγενεστέρων Νόμων καὶ Διαταγμάτων, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῆς ἐν λόγω ἐφημεριακῆς θέσεως, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενοσμένα πιστοποιητικὰ πρὸς ἀνακέρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων. Ἐν Ἀθήναις, τῇ 25ῃ Μαΐου 1950.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
† Ὁ Ἀθηνῶν Σπυρίδων

Ἱ. Μητρόπολις Λαρίσης

Καλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενα προσόντα καὶ ἐπιθυμοῦντας νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς ἐφημεριακὰς θέσεις τῶν Ιερῶν ἐνοριακῶν ναῶν 1) ἀγίας Παρασκευῆς Ἀμπελακίων, 2) Ζωοδόχου Πηγῆς Ἐλατείας, 3) Ζωοδόχου Πηγῆς Μελίσσης, 4) ἀγ. Ἀθανασίου Πλατυκάμπου καὶ 5) Γεν. Θεοτόκου Σπηλιάς, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν αἴτησιν μετὰ τῶν νενοσμένων πιστοποιητικῶν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς σήμερον. Ἐν Λαρίσῃ τῇ 24 Μαΐου 1950.

† Ὁ Λαρίσης Δωρόθεος

Ἱ. Μητρόπολις Λευκάδος καὶ Ἰθάκης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ Α. Ν. 2200)40 «περὶ Ιερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» ὡς καὶ τὸν Α. Ν. 540)1945 «περὶ ἐκκλησιαστικῆς ἐκπαιδεύσεως» καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν ἀναφερομένων Νόμων ὀριζόμενα προσόντα ὡς καὶ τὰ κανονικὰ τοιαῦτα, ὅπως ἐντὸς προθεσμίας μηνὸς ἀπὸ

τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ δικαιολογητικά, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακέρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν κατάληψιν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν Ιερῶν ναῶν, 1) ἀγίων Ἀναργύρων Πηγαδισιάνων, 2) ἀγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου Βαυκερῆς, 3) ἀγ. Νικήτα χωρίου ἀγ. Νικήτα, 4) ἀγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου Χορτάτων, 5) Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Νεοχωρίου, 6) ἀγ. Ἡλίας χωρίου ἀγ. Ἡλίας, 7) ἀγ. Μαρίνης Πόρου, 8) Ταξιαρχῶν Μαραντοχωρίου, 9) ἀγ. Γεωργίου Ἐπισκοπῆς, νήσου Καλάμου, 10) Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, 11) ἀγ. Νικολάου Παληόρογκα, 12) ἀγ. Μαρίνης Ἐξωγῆς, τῆς Νήσου Ἰθάκης. Ἐν Ἀθήναις τῇ 24ῃ Μαΐου 1950.

† Ὁ Λευκάδος καὶ Ἰθάκης Δωρόθεος

Ἱ. Μητρόπολις Φθιώτιδος

Προσκαλοῦνται οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ καταλάβωσι τὰς χηρευούσας ἐνορίας 1) Ἄνω Ἀγόργιανης, 2) Μερκάδος, 3) Πισίου, 4) Μαυρίλλου, 5) Περιβολίου τ. δ. Ὀμιλαίων, 6) Νικολιτσίου, 7) Κάτω Καλλιθέας, 8) Δάφνης, 9) Ἀνατολῆς, 10) Καστανιάς, 11) Νεοχωρίου Σπάτης, 12) Ράχεων καὶ 13) Ἀγνάντης, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ὑποβάλλωσι τῇ Ἱ. Μητροπόλει τὴν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν κατὰ νόμον πιστοποιητικῶν. Ἐν Λαμῃ τῇ 13 Μαΐου 1950.

† Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος

Ἱ. Μητρόπολις Θηβῶν καὶ Λεβαδείας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ περὶ Ιερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων Ἀν. Νόμου ὑπ' ἀριθ. 2200) 1940 καὶ τὰς μεταγενεστέρους τροποποιήσεις αὐτοῦ, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ἵνα καταλάβωσι τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τῆς ἐνορίας ἀγίας Τριάδος τῆς Κοινότητος Κοκκίνου ἐπαρχίας Θηβῶν, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ρηθέντος Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ προσόντων. Ἐν Λεβαδίᾳ τῇ 8 Μαΐου 1950.

† Ὁ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας Πολύκαρπος

Ἱ. Μητρόπολις Κερκύρας καὶ Παξῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἀρθρα 46 καὶ 47 τοῦ Νόμου 2200)1940 «περὶ Ι. ναῶν καὶ ἐφημερίων», τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 536)1945 «περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ὁρθοδόξου ἐφημεριακοῦ κλήρου κλπ.», τὸ ἀρθρον 28 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 540)1945 «περὶ ἐκκλησ. ἐκπαιδεύσεως», καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 83719 καὶ ἀπὸ 7-10-1946 Ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ Ιεροῦ ναοῦ τῆς Ὑ. Θεοτόκου (Κασσωπῆτρας) τοῦ χωρίου Κασσιώπης—Κερκύρας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἐν τῷ ἀρθρῷ 48 τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ, ἵνα ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι ἐφημέριοι τῆς ἐν λόγω ἐνορίας.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 26 Ἀπριλίου 1950.

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν Μεθόδιος

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΠΥΡΙΔΩΝ

† Ὁ Ἐδέσσης - Πέλλης ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

† Ὁ Γόρτυνος - Μεγαλοπόλεως ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, Ἀκαδημαϊκός

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Π. Σ. ΜΑΝΩΛΕΪΗΣ

Τόποις «Φοῖνικος» Λεωνάτου 4